

LAS MISIONES CATOLICAS 1982
DICIEMBRE - DECEMBER

SVET KRISTUSU - KRISTUSA SVETU

KATOLIŠKI MISIJONI 1982

EL PAPA PARA EL DOMINGO MISIONAL

MENSAJE DEL PAPA PARA LA JORNADA MUNDIAL DE LAS MISIONES EL 24 DE OCTUBRE DE 1982

(Continuación.)

Insisto hoy, una vez más, en este principio basilar, tratado a fondo por el Concilio (cf. *Lumen gentium*, 23-24; *Ad gentes*, 38), para poner en evidencia su actualidad y para exhortar a todos mis venerados hermanos en el Episcopado a que tomen cada vez más conciencia de ésta su altísima responsabilidad, recordando que "han sido consagrados no sólo para una diócesis determinada, sino para la salvación de todo el mundo" (*Ad gentes*, 38)..

Este principio aparecerá todavía más claro si tenemos presentes las mutuas y estrechas relaciones entre las Iglesias particulares y la Iglesia universal. Efectivamente, si en cada Iglesia particular, que tiene a su obispo como quicio y fundamento, "se encuentra y opera verdaderamente la Iglesia de Cristo, que es una, santa, católica y apostólica (*Christus Dominus*, 11), se deduce que la Iglesia particular, en su ambiente concreto, debe promover toda la actividad que es común a la Iglesia universal (cf. *Postquam Apostoli*, 13-14: l. c., págs. 352-354).

Todas las diócesis deben tomar cada vez más plena conciencia de esta dimensión universal, descubrir o renovar su propia naturaleza misionera, „ensanchando los espacios de la caridad hasta los últimos confines de la tierra, demostrando por los que están lejos la misma solicitud que sienten por sus propios miembros" (*A gentes*, 37).

Por eso cada uno de los obispos, cabeza y guía de la Iglesia local, deberá trabajar con todas sus energías en ese sentido, es decir, deberá hacer todo lo posible para dar un vigoroso impulso misionero a su diócesis. Al obispo corresponde sobre todo suscitar en los fieles una mentalidad católica, abierta a las necesidades de la Iglesia universal, sensibilizando al pueblo de Dios acerca del imprescindible deber de la cooperación en sus diversas formas. A él corresponde promover las oportunas iniciativas de apoyo y ayuda espiritual y material a las misiones, potenciando las estructuras existentes y suscitando otras; y asimismo, fomentar muy especialmente las vocaciones sacerdotales y religiosas, ayudando al mismo tiempo a los presbíteros a adquirir conciencia de la dimensión típicamente apostólica del ministerio sacerdotal (cf. *Ad gentes*, 38).

Una forma concreta de cooperación, de la que podrán echar mano los obispos para responder a su corresponsabilidad en la obra de evangelización, es el envío de **sacerdotes diocesanos a las misiones**, pues uno de los apremios más fuertes de muchas Iglesias es actualmente la falta inquietante de apóstoles y de servidores del Evangelio.

(Sigue.)

K sliki na naslovni strani: Farna cerkev v Kamuningu v Indoneziji, kjer deluje na šoli naša misijonarka s. Deodata Hočevar O.S.U.

Kaj bi danes...

vedeli povedati vsi ustanovitelji redov, ki so svojim duhovnim otrokom pokazali pot v misijone; vsi tisti misijonarji, ki so dali svoje življenje za širjenje božjega kraljestva, zlasti vsi mučenci, ki jih več ali manj poznamo, pa vse tiste skrite duše, ki so prav tako za celo življenje zapustili svoje nekdanje udobje, da nekje v tujem kraju, tujem jeziku, tujem mišljenju zasajajo Cerkev.

Vsak bi govoril po svoje. Naslednik Don Boska je odprl svojim Afriko. „Do zdaj smo šli v Ameriko, se razkropili po Evropi, misijonarili po Aziji, prišla je odločilna ura, da gremo v Afriko“. Pozval je vso redovno družbo, to pomeni 11.000 moških in približno toliko žena, naj se odzovejo. In so, začeli z novimi postojankami po vsej črni Afriki, kot so jih razsejali po Južni Ameriki še za Boskovega življenja, da lahko danes na primer rečemo: Argentina je salezijanska.

Novi časi odpirajo ali zapirajo možnosti. Novi časi nudijo neprimerno boljša sredstva, kot so jih imeli stari misijonarji. Novi časi pa nalagajo često večjo odgovornost, ker stara „poganska“ verstva izpodriva uvoženi evroameriški materializem. Tudi v misijonskih deželah bo zadušil smisel za duhovne vrednote, če zamudimo čas.

Danes je vsem potreben optimizem. Kako smo že vili roke nad Kitajsko. In vendar se počasi odkriva, da Cerkev živi. Kakor nas moti „narodna Cerkev“, ki je boleča rana, a vendar v veliki manjšini, tako moramo z občudovanjem prebirati poročila, kako vztrajno naprej živi, več: kako se širi podtalna Cerkev. Umetno grajene kulise bodo prej ali slej propadle, ostal pa bo duh, ostala bo pristna vera, prekaljena v stiskah in preganjanjih. Če so prva stoletja vzor pristnega krščanstva, tako bo morda prav to prečiščeno življenje pod kruto skorjo komunizma ali kakršnega koli drugega trinoštva storilo tisto, kar je napovedal Dostojevski v svojem velikem romanu „Bratje Karamazovi“: prišla bo ura, ko boste pokazali omajani resnici sveta Kristusov obraz čist in nepopačen.

Ce ne zmoremo drugega, zmoremo molitev, da pride kmalu ta ura. Pred nami pa stoji vprašanje: Bomo pripravljeni? Za to pripravljenost pa nam je treba duha Ignacijev, Vincencijev, Boskov, Lavigeriejev in legije tistih, ki so razumeli znamenje časa in se dali misijonskemu delu zcela.

F. S.

Slovenski metropolit nadškof dr. A. Šuštar je obiskal Argentino in v Slovenski vasi Baragovo misijonišče v petek, 22. oktobra.

Vsas slovenska verna skupnost ga je z navdušenjem sprejela. V Slovenski vasi se je cel dan zadržal v Baragovem misijonišču. Obiskal je Misijonski zavod, Dom sv. Vincencija, tiskarno Baraga, kjer se tiskajo „Katoliški misijoni“, in drugo.

Njegov obisk je bil tudi misijonsko pomemben! Pri maši je slovenskim vernikom v govoru zelo povdaril, da moramo živeti z vesoljno Cerkvijo, z vsemi njenimi problemi, tudi z misijonskimi. V kramljanju z slovenskimi lazaristi je izrazil pripravljenost, da se v domovini začne izdajati misijonski list, če in kadar se ugotovi, da bi bil med slovenskim božjim ljudstvom dobro sprejet. Pozdravil je obiske našega urednika okrog slovenskih misijonarjev.

Domala vsi rojaki, ki spadajo pod zvon Marije Kraljice, so ga po maši pozdravili v dvorani, ki še nikdar ni bila tako nabito polna. Predstavili so se mu z besedo, pesmijo in folklornim plesom.

Vsi smo spoznali v njem nadpastirja, ki nam ni le oče, ampak tudi prijatelj.

Blagor slovenskemu narodu, ki ima v današnjih časih tako modrega in blagega nadpastirja! Bog daj, da bi še večkrat obiskoval slovenske izseljence po svetu, tudi v Argentini! To bi nam bilo vsem v velik blagoslov!

MISIJONSKI SIMPOZIJ

(Konec.)

Iz poročila o misijonskem delu izseljenjskih lazaristov.

Ko so Nemci uničili Misijonišče Groblje pri Domzalah, kjer so lazaristi izdajali „Katoliške misijone“ in vzdrževali z vsemi misijonarji zvezo ter zbirali pomoč zanje ter jim jo pošiljali, se je vse to delo, kolikor je bilo v vojnih razmerah možno, preneslo v Ljubljano, kjer so „Katoliški misijoni“ spet začeli izhajati in je ob njih zaživelo poglobljanje misijonske misli, zlasti med dijaško mladino. Ko so komunisti ubili prof. dr. Lamberta Ehrlicha, ki je bil duša slovenskega misijonskega zaledja na škofijski ravni, je bil novi urednik „Katoliških misijonov“ povabljen v vodstvo tudi škofijske Misijonske pisarne, kar je vpliv in razsežnost njegovega misijonskega dela še povečalo.

Tik pred nastopom komunistične oblasti v deželi so mnogi lazaristi skupaj s tisoči ostalih Slovencev izbrali svobodo tudi za misijonsko delo, čeprav v izseljenstvu, v tujini. Že v begunskih taboriščih so vodili misijonske tečaje in iskali, kako bi obnovili zveze s slovenskimi misijonarji. Tudi „Katoliški misijoni“ so šli z njimi v begunstvo.

Mnogo od lazaristov so se zatekli v Rim, kjer so jim italijanski sobratje v izredni širokosrčnosti odstopili del mogočnega Colegio Leoniano na Via Pompeo Magno blizu Vatikana. Tam so si osnovali slovensko družbeno skupnost z noviciatom in bogoslovnico, sprejeli več kandidatov iz slovenske begunske skupnosti, ki so upali kot lazaristi doseči cilj misijonskega poklica, in začeli tudi z misijonskim delovanjem. Med vstopivšimi novinci je bil tudi škofijski duhovnik Karel Wolbang. Začeli so izdajati razmnoženino „Begunski Katoliški misijoni“ in jo pošiljati po begunskih taboriščih, obiskovali so zlasti misijonsko zaledje na Primorskem, pošiljali sobrate v misijonske dežele. Iz Rima so najprej odšli na delo v Tunis štirje sobratje (Martin Ocepek, dr. Franc Soklič, dr. Franc Germovnik in Stanislav Boljka), v tedanji Belgijski Kongo, danes Zaire, je odpotoval br. Karel Kerševan. Sporazumno z nekaterimi sobratji, ki so že vrsto let delovali na Kitajskem (France Jereb, Alojzij Rupar, Jožef Časl in Drago Pokorn) so dosegli od severoameriških sobratov, da so jim odstopili del svoje škofije v Kanchowu na Kitajskem v obdelovanje, in so v ta namen tja prišli s severa Kitajske že prej imenovani sobratje, iz Rima pa so begunski lazaristi poslali tja celo vrsto mladih moči: Karel Wolbang, Andrej Prebil, Janez Kopač, bogoslovec Andrej Jerman in brat Ciril Verdnik. Tako se je osnoval „Slovenski Baragov misijon na Kitajskem“, kot so ga imenovali med seboj. Misijon se je kar lepo organiziral in je obsegal štiri župnije, začel rojevati lepe sadove. A čez dve, tri leta so se morali umakniti s Kitajske, izgnani od rdečih, ki so počasi zasegli vso deželo in niso trpeli dela misijonarjev, posebno ne tujih.

Begunski lazaristi so v Rimu še doživeli mašniško posvečenje štirih svojih bogoslovcev (Janez Petek, Franc Reberšak, Tone Zrnec, Janez Jeretina),

nato so pa opustili lepo begunsko skupnost v Rimu iz bojazni, da bi pri prvih povojnih demokratskih volitvah zmagali komunisti tudi v Italiji in da bi begunce, tudi lazariste, vrnil v Titovino, kjer bi jih pač čakal najmanj večletni zapor, kakor so to doživeli in pretrpeli domala vsi slovenski lazaristi, ki so ostali v domovini. Mnogi so se podali v Španijo, zlasti novomašniki, da so dokončali teološke študije, od tam pa drug za drugim odšli pred vsem v Argentino, med njimi kot prvi urednik „Katoliških misijonov“.

Le-ta je po petih mesecih bivanja v deželi začel izdajati tiskane „Katoliške misijone“, najprej povsem samostojno, nato dve leti kot del „Duhovnega življenja“, katerega urednik je tudi tedaj bil, poslej pa vse doslej spet kot samostojen list mesečnik. V Argentini je urednik KM sodeloval z zdravnikom dr. Janezom Janežem, da je mogel odpotovati v misijon salezijanca Jožefa Kereca v Čaotung na Južnem Kitajskem, kjer so delovale tudi slovenske Frančiškanke Brezmadežne. (Mimogrede je referent podal tudi to zanimivost: Begunski lazaristi so v misijone vsi potovali s posebnim vatikanskim misijonskim potnim listom, katerega je Kongregacija za širjenje vere na njih prošnjo uvedla v ta namen in katerih prve izvode, številke od 1 do 10, so prejeli Slovenci, enega tudi dr. Janež, da je mogel potovati v Azijo!) Prvi „Katoliški misijoni“ so prinašali obširna poročila o delu „Slovenskega Baragovega kitajskega misijona“ in kasneje iz življenja dr. Janeža na Kitajskem, poleg drugih pisem slovenskih misijonarjev, ki so se pridno začeli oglašati.

V Argentini so izseljenski lazaristi, pred vsem pod vidikom pomoči slovenskim misijonarjem, ki tedaj iz domovine niso mogli prejemati ničesar, in radi organiziranja slovenskega izseljenskega misijonskega zaledja stremeli za tem, da si ohranijo oziroma pridobe kar najbolj proste roke za to slovensko delovanje. Njih cilj je pač bil, obnoviti misijonišče Groblje in njega delovanje na tujem. Počasi se jim je to posrečilo.

Najprej so po nekaj letih dosegli, da so si mogli ustanoviti svojo slovensko postojanko. V takozvani Slovenski vasi, kakih 15 km. od središča Buenos Airesa, kjer se je bilo naselilo kakih 100 slovenskih družin, so si zgradili dom, ki so ga imenovali Baragovo misijonišče, da je že ime povedalo njegov namen: Po zgledu misijonskega škofa Baraga delati za misijone, zlasti vzgajati nove misijonarje. Leto kasneje so zgradili ob njem cerkev Marije Kraljice. Vse to je bilo tedaj še v sklopu argentinske province Misijonske družbe, lazaristov, a slovenski lazaristi so se s predstojniki dogovorili, da bo to postojanka le slovenskih sobratov in pred vsem za delo, zlasti misijonsko, med Slovenci.

A imajoč za to delo lepe načrte, se izseljenski lazaristi s tem še niso zadovoljili, ampak so se zlasti radi dela kje v misijonih in radi vzgoje slovenskega naraščaja v ta namen želeli osloniti na domačo provinco, ki se je med tem, po mnogih preskušnjah in trpljenju, spet postavila na noge; iskali so, kako bi postali takorekoč „ekstrateritorialni“, se pravi, da bi bilo Baragovo misijonišče z vsem osebjem, lastnino in dejstvom del jugoslovanske province, čeprav na argentinskih tleh. In tudi ta želja se jim je izpolnila. Tako jim je bilo slovensko delo za misijone še lažje. Baragovo misijonišče je zdaj del jugoslovanske province Misijonske družbe, lazaristov.

Kako pa so izseljenski lazaristi še pred ustanovitvijo Baragovega misijonišča in potem vse naprej do danes skušali med slovenskimi izseljenci mi-

sijonsko delovati in vplivati ne le v Argentini, ampak po vsem slovenskem izseljenstvu in zamejstvu, izven domovine sploh?

Poleg tega, da so obnovili tiskane „Katoliške misijone“, ki so v prvih letih dosegali naklado 4.000 izvodov in bili razširjeni po vsem slovenskem zamejstvu in izseljenstvu, so si skušali ostvariti v Argentini primerno misijonsko zaledje, zlasti v pomoč slovenskim misijonarjem. Pred vsem s sodelovanjem članov Misijonske dijaške zveze, najbolj iz avstrijskih taborišč, so organizirali lepo delujoč Misijonski krožek v Buenos Airesu, ki se mu je kmalu pridružil tudi misijonski krožek v Mendoza, ki je 1.100 km. oddaljena od Buenos Airesa. Osnovali so se pa tudi krožki po nastajajočih večjih slovenskih središčih po Velikem Buenos Airesu (konglomerat tesno ob glavnem mestu obstoječih mest in krajev, kar vse skupaj predstavlja eno celoto).

Ti krožki so imeli kaj pestro delovanje: Družba za širjenje vere, praznovanje vsakoletne Misijonske nedelje, misijonske molitvene ure, misijonske prireditve in igre, širjenje misijonskega tiska, sodelovanje pri Baragovi zadevi, pridobitvene prireditve v pomoč slovenskim misijonarjem, itd. Vodja slovenskega dušnega pastirstva v Argentini mons. Orehar je bil s tem delovanjem soglasen in ga je vključeval v svojo dušnopastirsko misijo.

Po nekaj letih živahnega delovanja so lazaristi mislili, da bi bilo primerneje, prepustiti vodstvo teh misijonskih krožkov izseljenškemu dušnemu pastirstvu. Le-to je idejo sprejelo in določilo za vodstvo tega dela enega dušnih pastirjev. A poteza se ni obnesla, morda tudi zato ne, ker se je počasi organizacijsko življenje in delo v slovenski izseljenški skupnosti v Velikem Buenos Airesu tako poestrilo in namnožilo, da se je bilo treba misijonski akciji, ki je med prvimi začela organizirano živeti in delovati, omejiti, da so se moči porazdelile na vse strani. Krožki so po kratkem času zamrli in ostala je le še skupina „ustanoviteljev“ in pa krožka v Slovenski vasi ter v Mendoza. „Ustanovitelji“ pod vodstvom Marijana Loboda, predstavljajoč argentinsko vejo takozvane Slovenske misijonske zveze še danes priložnostno misijonsko delajo, zlasti ob obiskih slovenskih misijonarjev, ob vsakoletni Misijonski nedelji in ob Misijonskih tombolah v pomoč vsem slovenskim misijonarjem.

Ko smo že imenovali Slovensko misijonsko zvezo s sedežem v Argentini, naj omenimo, kaj prav za prav to ime danes označuje. To ni toliko kak organizem, ampak gibanje in povezava dejavnikov slovenskega misijonskega dela med seboj. Slovenska misijonska zveza pomeni povezanost in vzajemnost slovenskih misijonarjev na terenu in slovenskih misijonskih dejavnikov v vsem slovenskem misijonskem zaledju izven ožjih meja domovine. Medsebojna vez te zveze so pač „Katoliški misijoni“ in pa korespondenčna ter osebna povezanost med Baragovim misijoniščem, misijonarji in misijonskimi delavci.

Misijonsko dejstvovanje Baragovega misijonišča in tako razumete Slovenske misijonske zveze moremo navesti v glavnem pod naslednjimi točkami:

1.— „Katoliški misijoni“, uredništvo in uprava, njih sodelavci in poverjeniki ter naročniki po svetu.

2.— Dopisovanje z vsemi slovenskimi misijonarji, delo njim v oporo, molitveno in gmotno, njih obiskovanje, predavanje in filmi o tem.

3.— Organiziranje praznovanja Misijonske nedelje v Argentini, družno

s slovenskim dušnim pastirstvom, prirejanje misijskih prireditev in predavanj, srečanj s slovenskimi misijonarji, kadar nas obišejo.

4.— Zveze s slovenskimi misijskimi središči in posamezniki med izseljenci in v zamejstvu, korespondenčni in osebni stiki z njimi.

5.— Misijonski zavod Baragovega misijonišča s prvenstvenim ciljem: vzgoja novih misijonarjev, tudi laičnih, in misijonsko čutečih izobražencev.

6.— Bistveno je bilo sodelovanje Baragovega misijonišča pri začetku slovenskega misijskega področja na Madagaskarju. Poslalo je tja prvega misijonarja tega misijona (Franca Buha CM), kasneje še dva duhovnika (Sušnik Rado CM in Opeka Peter CM) pa pet laičnih misijonarjev, ki sodelujejo z duhovniki vsak po tri leta povsem brezplačno.

7.— Izdajanje misijskih knjig, kot „Misijonski zborniki“ prva leta, „Puščava bo cvetela“, Jakličev življenjepis o Baragu, Jakličev življenjepis Ignacija Knobleharja (vse ponatisi oziroma druge, izpopolnjene izdaje), Misijonske molitvene ure, itd.

8.— Ustanovitev Južnoameriške Baragove zveze in živahno delovanje v pravcu Baragove zadeve zlasti v prvih letih je bilo prav tako plod misijskega delovanja slovenskih lazaristov, ki že iz domovine smatrajo misijonarja Baraga za vzornika in priprošnjaka vsega slovenskega misijskega dela na misijonskem polju in v zaledju.

še nekaj posebej o „Katoliških misijonih“.

Značilnost tega lista je, da ga sicer že 60 let izdajajo slovenski lazaristi takorekoč čez drn in strn, a je glasilo in organizator pomoči za vse slovenske misijonarje, brez ozira na pripadnost družbam. Vanj pišejo vsi slovenski misijonarji in misijonarke in sklad, ki se zbira pri KM zanje, se razdeljuje enakomerno med prav vse.

Druga značilnost tega lista je, da jemlje pojem „misijski“ in „misijonar“ v najožjem pomenu besede, v smislu misijskega dekreta Ad Gentes drugega Vatikanskega cerkvenega zbora, v želji, da se med Slovenci ohranja razlikovanje med tipično misijskim delom in drugimi vrstami apostolata Cerkve.

Tretja značilnost, lahko rečemo, je pa tudi ta, da ta edini slovenski misijonski mesečnik, ki ima izključno versko vsebino, ne sme v domovino.

To zadnje dejstvo mu pa ogroža obstanek v bodočnosti. Plačujočih naročnikov je v zamejstvu in izseljenstvu vedno manj, ker se danes, v času televizije, sploh manj bere, posebno pa mladina izven ožjih meja domovine ne bere rada slovenskega, tudi ne verskega tiska. Mlade družine se tudi med izseljenci na splošno na „Katoliške misijone“ ne naročajo. Le občutno visoka naročnina, ki jo plačujejo zvesti in požrtvovalni naročniki, in pa darovi v tiskavni sklad pomagajo listu pri izhajanju. Morda bodo KM v razmerah, kot so, mogli izhajati največ še kakih deset let.

Zato se zdi slovenskim lazaristom, ki so lastniki lista, tako onim v domovini kot onim v izseljenstvu, da je prišel čas, v domovini misliti na izdajanje misijskega mesečnika.

Sedanji tamkajšnji režim, ki sicer ne dovoljuje vstopa v zloglasni Argentini izhajajočega misijskega lista, bi verjetno dovolil izdajanje v sami Sloveniji

izhajajočega, kakor dovoljuje toliko drugega slovenskega verskega tiska tamkaj in celo izključno misijonski list „Radosna vijest“, ki izhaja v hrvaščini v Sarajevu že nekaj let.

Za primer, da bi oblast ne dovolila izdajanja lista z istim tradicionalnim naslovom „Katoliški misijoni“, radi zveze s preteklostjo, ki je nima rada, so slovenski lazaristi pripravljene na spremembo naslova.

Še več: Slovenski lazaristi smatrajo, da je prišel čas, da ta za vso slovensko misijonsko akcijo pomembni misijonski list spremeni lastništvo in odgovornost izdajanja. List naj bi ne bil več v lasti lazaristov, ampak medškofijskega slovenskega misijonskega sveta s sodelovanjem zlasti tistih redovnih družb, ki imajo svoje člane pri misijonskem delu, bodisi v zaledju, bodisi na misijonskem polju.

Edini pogoj lazaristov ob tej prepustitvi šestdesetletnega lastništva in izdajanja ter urejanje bi bil, da je list povsem splošen za vse slovensko misijonsko delo, da se drži striktnega pomena besede „misijoni“ in „misijonar“ in da dosedanji dosmrtni naročniki, kolikor bi jih tedaj še bilo, še naprej prejemajo list za ves čas svojega življenja, ker so ga enkrat za vselej že plačali.

Pomislek, da v Sloveniji ne bi bilo mogoče izdajati primerno lepega misijonskega lista iz gmotnih razlogov, je brezpomemben za vsakogar, kdor pozna zgodovina naročniškega kadra tega lista, zlasti še, ker izkušnja kaže, da je v Sloveniji še vedno veliko ljudi, ki jim je vzdrževanje Cerkve in verskega tiska nad vse ljubo, saj vedo, da se le po tem ohranjuje vera med narodom. Upoštevati je pri tem vprašanju tudi to, da so „Katoliški misijoni“, ali kakor koli bi se že imenoval misijonski list, posebno privlačni zlasti radi tega, ker pišejo o tako pestrem delovanju slovenskih misijonarjev v deželah izrednih zanimivosti.

Referent, ki je to stališče slovenskih izseljenskih lazaristov in tudi onih v domovini glede bodočnosti „Katoliških misijonov“ in z njimi povezanega misijonskega dela na misijonskem simpoziju obrazložil, je svoja izvajanja zaključil s temi besedami:

„Dokler v Sloveniji do izhajanja slovenskega misijonskega lista ne pride, bodo slovenski lazaristi v izseljenstvu skušali vztrajati pri izdajanju „Katoliških misijonov“.

In je priporočal vsem navzočim dejavnikom celotnega slovenskega misijonskega zaledja, da pri tem „Katoliškimi misijonom“ pomagajo, češ, če domovina in dokler domovina ne zmore, skušajmo z združenimi močmi v zamejstvu in izseljenstvu prilivati olja tej misijonski svetilki, da predčasno ne ugasne...

L.L. C.M.

VZDRŽUJMO „KATOLIŠKE MISIJONE“!

ZA BELOROŽNATO SAŽANKA.

Zakaj me Nanjo tihoma spominjaš?
Zato ker ona, vsa Brezmadežna,
ljubeč je Roža Belorožnata,
ko čas se v led in led se v sneg spreminja.

Kako si srečen Jožef, z njo ob strani!
Za celo večnost, večnost večnosti,
ki zanjo Sin se dal je križati,
sam Božji Sin, Mariji darovani.

Utrgal bom sažanka, dal jo v vazo:
za sobe luč, ko dež je nit zaves.
In luč bo zvon, vabeš na sveti ples
z veseljem, z nado, s sivogledim mrazom.

Le kaj bo naša skupna melodija?
Deviška Mati, kronana Marija.

Sažanka je kameliji podoben 2-3 m visoki grm, ki se razcveti v začetku decembra, prav za praznik Marijinega Brezmadežnega Spočetja; in potem cveti tja do Božiča, kakor da bi tudi narava obhajala advent in dvojno osmino – za celo Japonsko, ki ljubi samo naravne cvetice.

IN SPET JE BOŽIČ V TOKIO.

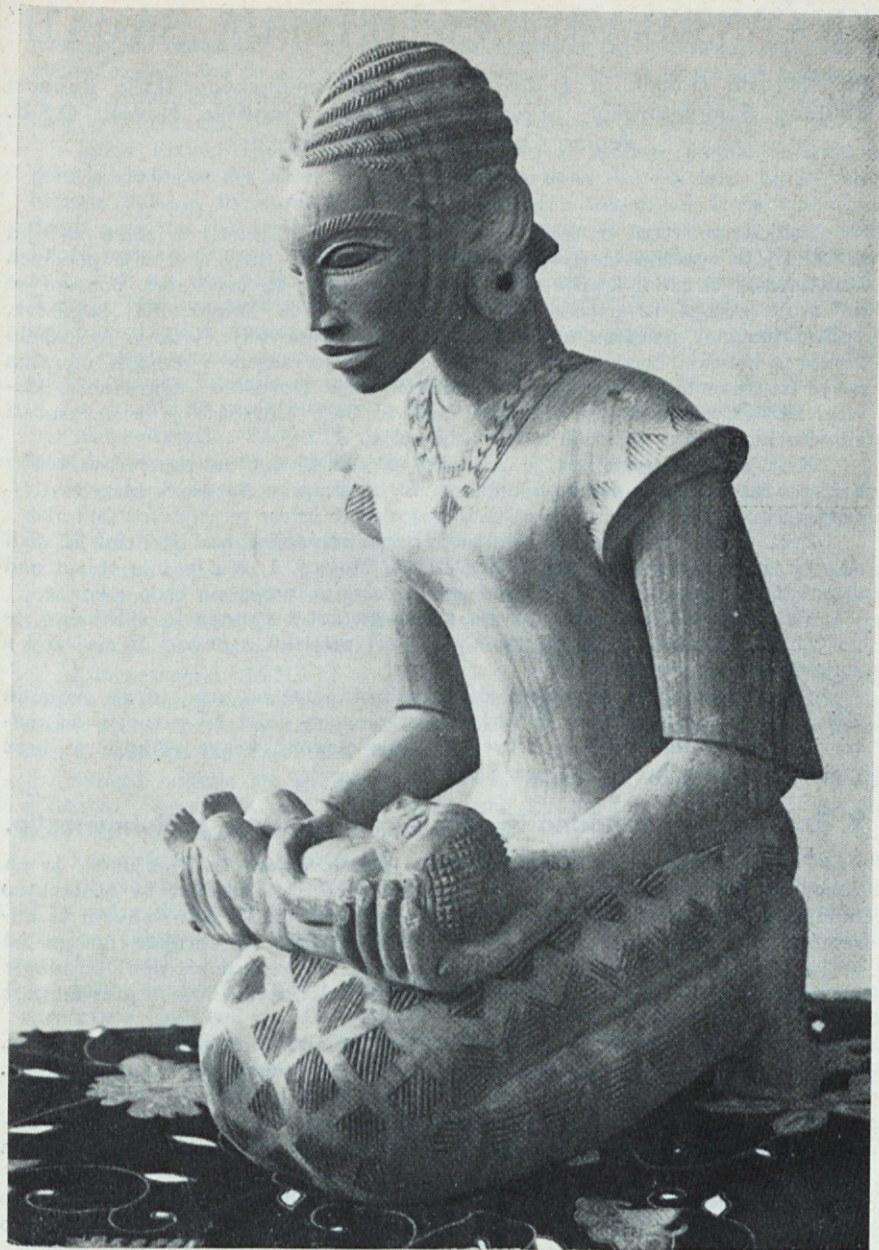
Pri nas na najbolj Daljnem Vzhodu
se sneg ne upa s pravim smehom pasti.
Ker sonca samuraji v zmrzlemrodu
obračajo v megló pazljiv obraz.

Kot nékdaj sonce biva v daljnem gradu
za Novo leto, praznik praznikov.
Morjé v zelenkasto kitajskem žadu
na breg odlaga Staro Vest z valovi.

O, ko bi znali v šum prislúhnuti
in Vest od pen vesti razbirati,
da res je: Božji Sin postal je Človek!

Morjé, razbeli v pisemca valove
in vrzi jih na naših src bregove,
Morjé Skrivnostno božje milosti!

VLADIMIR KOS

KRŠČANSKO-AZIJSKA MEDITACIJA „SAMATI“

Po njegovih člankih in z dovoljenjem Chiangmai-skega škofa Roberta Rahtana Bamrungrakul, priredila **Dr. Marija Frančiška Novak, O.S.U.**
Regina Coeli, Chiangmai, Tajska.

1. UVOD

Veliki znanstveni in tehnični napredek zadnjih stoletij in zlasti zadnjih desetletij je v veliki meri spremenil obličje zemlje, tako življenje poedinca kot človeške družbe. Ljudje si mnogo prizadevajo za uspešnost, ponosni so na svoje zmage in uspehe, ki jim odpro pot do blagostanja, bogastva, vpliva, moči. A nenehna naglica in pehanje, tekmovanje, letanje za uspehi utruja in končno zasušni. Človeško dostojanstvo je ranjeno v mnogih, moralna raven se je znižala. Mnogi problemi razjedajo človeštvo: nenravnost, krivice, nasilje, sebičnost prevladujejo bolj in bolj. Človeštvo je v nevarnosti silovite katastrofe, ki si jo samo pripravlja...

Kristjani verujemo, da je zdravilo za vse te boli in rane človeštva v božjem razodetju, v svetem pismu in še posebno v Jezusovi blagovesti – evangeliju.

Sveto pismo uči, da je človek, od Boga ustvarjen, nad stvarmi in višji od njih, ustvarjen je po BOŽJI ODOBI (1, Mojzes, 1, 26) in ima oblast nad vsemi stvarmi (1, Mojzes 1, 28), ki naj mu služijo in naj mu bodo v korist.

Vkljub posledicam greha, tako izvirnega kot osebnega in splošnega, je po Odrešenju v Jezusu Kristusu človek spet povezan z Bogom in naj živi s soljudmi v mirnem sožitju.

Čeprav mora človek delati, da si oskrbi potrebno zase in za svoje in živi v blagostanju, vendar je življenje njegovega duha še važnejše od materialnega in ima svoje zahteve. Zeve z Bogom, prave religije ni brez molitve, bogoslužja, notranjega življenja.

2. Razlika med zahodno in vzhodno miselnostjo in duhovnostjo.

Za več kot dve tisočletji, po vplivu starih Grkov in Rimljanov, je na zahodu v kulturi in duhovnosti prevladal **RAZUM, intelekt in abstraktno mišljenje**. Znanost s tehnologijo se je na vzhodu razvila pod vplivom te miselnosti, ki ji je izvrstno služila. Tudi krščanstvo je sprejelo mnogo od grške filozofije v svojo teologijo in bogoslužje, ki se v dobri meri poslužuje abstraktnih misli in idej tudi v meditaciji krščanskih resnic. Misli prevladujejo v zahodni duhovnosti.

Na Vzhodu pa ima prvo mesto **INTUITIVNOST, neposredno spoznanje, konkretna, ne abstraktna miselnost**. Čustva so bolj važna kot razumske misli. Tako gredo orientalc radi za svojimi čustvi, ki se pa seveda spreminjajo.

Premišljevanje, meditacija, kjer prevladujejo abstraktne misli, ne pritegne in nimajo dosti vpliva na življenje, ne najdejo poti do SRCA in ga tako ne morejo prenoviti, poživiti in posvetiti...

Koncentracija „SAMATI“ ali intuitivno premišljevanje je mnogo bližje Orientalcem, tudi Tajcem in jih lažje in globlje vodi v duhovnost in pravo pobožnost.

Zahodnjaki žive v hladnem ali zmernem podnebnju, potrebujejo mnogo gibanja in razmaha, da se ogrejejo in ostanejo topli. Neradi ostanejo na mestu, neprestano se gibljejo in iščejo nečesa. Podvreči si morajo naravo, ki se jim včasih kruto upira. Aktivnost zahodnjakov je brez konca. To se pozna tudi v bogoslužju, petju, glasni molitvi in razumskem premišljevanju.

Južni azijski ljudje, gotovo Tajci, žive v vročem podnebnju, kjer se poletje raztegne čez skoro vse leto, deževna doba čez pol leta, ko je vse v bujnem zelenju in skoro divji rasti. Tajskemu kmetu ni treba tako trdo delati vse leto: čas saditve in žetve je že naporen, a med tem riž raste sam. Vroče podnebje ne navdušuje za naporno gibanje, nasprotno. Tajci rajši pri miru tudi na tleh sede, čepe ali leže. Rajši imajo pokojen mir kot vihravo tekanje. Njihova pobožnost ljubi mir, ki jim osveži duha. Tajcem se ni treba toliko bojevati z naravo: v naravi ne gledajo sovražnih, nasprotnih sil, ki jih je treba premagati in vpreči, marveč iščejo v njej prijateljstva, skladnosti, harmonije. Ravnajo se po pravih narave, namesto da bi se jim ustavljali in jih skušali po svoje naravnati. Tako so mirni, vdani, nezaskrbljeni...

Koncentracija, SAMATI, premišljevanje v miru in sožitju z naravo je tako najbolj primerna za južne Azije...

Evropejci in zapadnjaki, ki se ženejo za delom, upoštevajo uspeh pri delu bolj kot delavno osebo. Mnogo problemov na zahodu izvira iz tega dejstva, da je delo bolj važno kot oseba, ki lahko postane le sredstvo proizvodnje.

Azijski ljudje in z njimi Tajci cenijo osebo višje kot delo in občestvo med ljudmi je važnejše od proizvodnje. Tako je med rodbinami in rodovi veliko več povezanosti, četudi je mnogo manj uspešnosti pri delu. Delo pa tudi napreduje v taki družinski ali prijateljski povezanosti.

Koncentracija SAMATI – premišljevanje – se opira na odnose med Bogom in ljudmi kot osebami in zbudi ljubezen in intimno sožitje. Samati je primerna za Azije in z njimi Tajce v večji meri kot razumsko premišljevanje, ki smo ga bili vajeni na zahodu.

Samati odkrije zlo greha, ki je ovira intimnosti, ljubezni, povezanosti z Bogom. Samati da moč, da se odpovemo grehu, ker prav greh povzroča nemir in neskladnost na zunaj in na znotraj.

Evropejci, ki se potegujejo za uspešnost dela, potrebujejo različne zakone in zapovedi, ki so za to potrebni. Tako sedanja krščanska praksa na zahodu, ki je pod vplivom zahodne kulture, zahteva red, zakone in odrelbe, da bo res uspešna. Odgovornost, nagrade in kazni naj se ravnajo po pravih uspešnosti in pravičnosti.

Azijski in z njimi Tajci smatrajo odnose med ljudmi za najvažnejše in upoštevajo ljubezen in dobrohotnost bolj kot zakone in pravičnost. Bolj se zavzemajo za osebo kot za zakon. Dobrohotnost bo pridobila Azije in Tajce za dobro prej kot zakoni in uredbe. Dobrohotnost usmerja v skladnost, harmonijo in medsebojno spoštovanje.

Samati vodi ljudi v intimnost z Bogom, Bogom, ki je LJUBEZEN, ki se ne spreminja, ki je stanovitna. To je sila, ki je zmožna pritegniti Tajce, da se odzovejo večni LJUBEZNI.

Samati po krščanskem vzorcu bo krščansko prakso napravila bolj iskustveno, praktično, ne samo abstraktno, miselno. Za Azije in Tajce je verska praksa večje važnosti od miselne teorije. Tisti, ki študirajo budizem, a ga ne

prakticirajo, so brez pravega vpliva na budiste. Tudi budistična religija uči, naj nauk postane resnica v izkustvu. Tako krščanstvo, ki se opira na razumske religije, le malo pritegne budiste. A če se krščanstvo opira na intimnost z Bogom, se bodo Tajci začeli bolj zanimati za krščansko vero in Samati, ki tako odpira pot v pravo doživljanje in srečanje z Bogom, bodo vero boljše razumeli, ker bo izvirala iz Samati.

Azijska in evropska kultura imata vsaka svoje vrednote. Tako naj se tajski kristjani spoznajo z vrednoto uspešnega dela, ki jo tako cenijo Evropejci. Poslužijo naj se pa Samati, da bodo prišli do izkustva in doživetja svoje vere in se bodo prenovili kot poedinec in kot družba v novem duhu in novem življenju. To je najboljšo sredstvo proti brezboštvo in hudobiji današnjih dni. Ne dela nasilja in ne povzroča uporov in sovraštva, pač pa spremeni in spreobrne najprej lastno srce in mu da moč, da potem spreobrača in spreminja srca drugih v družbi. Ta sprememba se izvrši v harmoniji in skladnosti z drugimi ljudmi, ki so morda drugačni, a vendar povezani z nami.

3. Biser velike vrednosti — izkustvo Chiangmai-skega škofa

Če novokrščeni reče, da je božje kraljestvo zanj kot predragocen biser, nas to ne preseneti. A ko to reče oseba, ki je bila duhovnik 20 let in škof 12 let, in če reče, da je krščanska azijska meditacija – samati – zanj predragocen biser, bc morda kdo ugovarjal: „Le kaj ste delali teh 32 let...?“

Naj grem malo v preteklost. Sedem let v semenišču so me vzgajali v skolastični filozofiji in teologiji in 1. 1949 sem 33 let star postal duhovnik. Po 12 letih v pastoralni službi sem šel v Belgijo v Bruselj v Lumen Vitae na katehetski študij. V treh mesecih sem spoznal, da je bilo mojo filozofsko in teološko znanje le teoretično, znanstveno, ono v Lumen Vitae pa mnogo bolj izkustveno. Po povratku iz Lumen Vitae sem poučeval sveto pismo in katehetiko kot izkustveno znanje skoro 20 let do sedaj. To znanje je rastle v meni, a ne tako hitro kot bi želel.

Decembra 1981 pa sem začel s krščansko–azijskem premišljevanjem – samati – ! Čutim, da sem našel „predragocen biser“ in stvar je tako preprosta!

Krščanska azijska meditacija je, kot se navadno imenuje, „Centering Prayer“, osredotočena molitev. Srednjeevropski autor jo razloži v angleški knjigi „The Cloud of the Unknowing“, „Oblak Nepoznanega“ in je podobna „Transcendental Meditation“, ki je danes povsod precej dobro poznana.

Ko mislim na svoje azijske tovariše, se mi zdi, da smo bili vzgojeni v znanstveni filozofiji in teologiji z velikim poudarkom na razumskem znanju. Katekizem in bogoslužje so v veliki meri delo znanstvenikov, ki so le malo upoštevali ljudstva z drugačnimi darovi, kot smo Azijci, ki imamo več intuicije kot razuma, tako seveda tudi preprosti kmetje in naši gorski ljudje. Mnogo duhovnega bogastva, ki ga vsebuje krščanstvo, je za te ljudi zgubljenega, ker se jim predstavlja v obliki in vsebini, ki jo morejo le težko razumeti. Če je to res zame, koliko bolj za preproste intuitivne azijske ljudi.

Ljudstva po vsej Aziji so se posluževala azijske meditacije – samati – za osebo očiščenje in za doseg onostranskega, Buda je sprejel razsvetljenje v taki meditaciji pod drevesom Poh. Budisti se poslužujejo meditacije za doseg Nirvane, ki je njihov najvišji cilj. Torej mora biti azijska meditacija pravilno sredstvo za duhovni napredek in poglubitve.

4. Kaj je krščansko-azijska meditacija?

Ima 5 stopenj, ki so v skladu s sodobno psihologijo in lahko dostopne vsem.

Cilj te meditacije je, odstraniti vse zapreke, ki pridejo med nas in Boga. Čute, predstave, čustva, misli, želje, vse to je treba očistiti in urediti, umiriti, da se moremo tako brez zaprek združiti z Bogom.

1) Naše sedanje življenje, tudi na vzhodu, je polno napetosti zaradi dela, naglice, neuravnarosti, sebičnosti, strahu, tako de se moramo najprej tudi telesno sprostiti. Ne takoj po jedi, najti primeren prostor, vsesti se na tla ali na stol z zravnanim hrbtom, brez opiranja, če mogoče, ali z le rahlim opiranjem, noge in roke pri miru brez vsakega gibanja. To je potrebno za umirjenje, sproščanje duha in je znamenje zaupanja v Boga. Naše telo je temelj Svetega Duha! Globoko, enakomerno dihanje je velike vrednosti, da se sprosti telo.

2) Nenavezanost na čute. Vsem peterim čutom se je treba umakniti v notranjost. Zapreti oči, umiriti predstave, čustva, se ne zanimati za glasove ali ropot, za vonje. V tihoti in zbranosti usmeriti duha v notranjost.

3) Tretja stopnja je umiritev misli. Vsem se odtegnemo, potem se koncentriramo na eno samo misel. Iz sv. pisma zbrati kratko molitev, stavek ali samo besedo. „Jezus, Sin Božji, Odrešenik, usmili se me, grešnika...“ ali kaj podobnega. Počasi ta stavek ponavljamo, najprej glasno, če smo sami, potem vedno tišje do tihote, ko se znajdemo v božji navzočnosti brez misli, predstav. Če se spet raztresemo, ponavljati isto molitev: Jezus, Sin Božji, Odrešenik, usmili se me, grešnika. Misli tu niso važne. Bog je važen in On nas čaka v globini srca; skušajmo se zavedati Njegove navzočnosti.

4) Nenavezanost na želje.

Umiriti vse želje z edino željo, biti eno z Bogom, kot dve bitji, ki se ljubita in sta rada skupaj v tihoti.

A srce, ki se hoče tako združiti z Bogom, mora biti čisto, brez grehe, brez navezanosti na greh. Greh je velika ovira, ker nas odtegne Bogu in nas osredotoči v sebi. Čim bližje nas Bog pritegne k sebi, tembolj čutimo svojo ne vrednost, nepopolnost in slabosti. Če se teh začnemo zavedati, se jih bomo skušali znebiti... Bog resnice, dobrote, popolne, čiste ljubezni nas pritegne k sebi, Njegov Duh napolni našega duha z ljubeznijo...

Ostati dolgo v tej intimnosti z Bogom, je težka stvar. Naše misli, čustva ne morejo ostati statični, temveč se neprestano gibljejo, prihajajo, odhajajo... To je normalno. Mirno spet pritegniti duha v notranjo globino z molitvijo, ki smo se je poslužili prej: „Jezus, Sin božji, Odrešenik...“

Biti povsem mirni z ozirom na uspeh te meditacije. Prepustiti vse Bogu, On nas bo pritegnil v svojem času. Le dvigati duha k Njemu, mirno, preprosto in ostati v njegovi navzočnosti.

Tu smo v čisti predanosti sebe, v veri, upanju, ljubezni. Kolikor nam je to mogoče, se Boga „dotaknemo“ v globini svojega duha. Eno smo z Njim!

5) Ta zadnja peta stopnja je, biti v navzočnosti „BOGA, KI JE“, absolutnega, nesmrtnega, večnega, nespremenljivega. „Jaz sem, ki sem“ (2

Mojzes 3). V miru smo z Bogom, ki se razodeva naši zavesti brez predstav ali misli.

Ta zavest bo z nami le za kratek čas, ker daljše nismo zmožni. A ni se treba vznemirjati. Ponižajmo se in bodimo zadovoljni z malim, kar nam Bog da. A ta preprosta intimnost je že velika milost, tako tudi nenavezanost nase in zaupanje v Boga.

Samati naj traja 15 – 20 minut. Važno je, da ta kratek čas res ostanemo v miru, tako telo, čuti, čustva, ves duh, v veri, upanju, ljubezni, v samopredaji, brez skrbi za večji ali manjši uspeh ali za užitek.

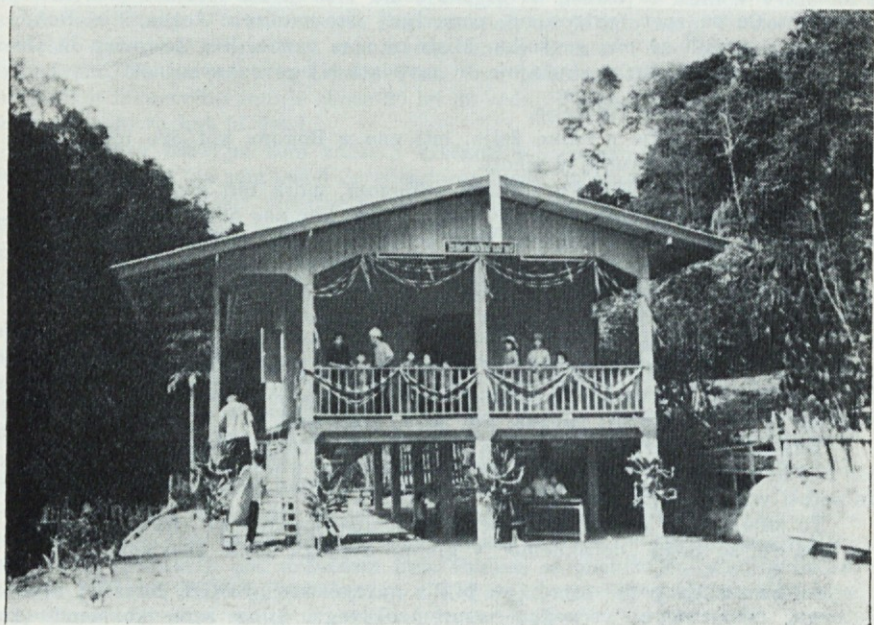
Po meditaciji se bomo čutili mirne, sproščene na duhu in telesu, brez navezanosti. Mirno odpremo oči, se dvignemo, napravimo nekaj korakov in gremo nazaj k svojim opravkom, mirno, trezno, sproščeno v bolj popolni obvladi samega sebe. Telo in duh sta pridobila in sta zdaj bolj eno, voljna in pripravljena za novo delo in večje napore.

Idealni sta dve taki meditaciji na dan: najbolje ena zjutraj, druga zvečer. Redne dnevne meditacije obrode najboljše sadove.

Vsak prostor za meditacijo je dober. Še na potovanju je Samati mogoča, brez ozira na hrup, ki se mu z voljo odtegnemo. A najboljši je seveda miren, tih, zbran prostor.

Samati nas uči samoodpovedi in samopredaje. Uči nas živeti v Bogu v veri, upanju, ljubezni na kar najbolj preprost način, v najkrajšem času, z največjim uspehom za popolno spreobrnjenje sebe in sveta...

Kapela sv. Terezije Deteta Jezusa, ki jo je med primitivci v tajskih gorah postavil naš rojak p. Mirko Tružnjak.

„MOČNA ŽENA, KDO JO NAJDE?“

JANKO SLABE, Matanga, Madagaskar

V sosednji vasi je živel pohabljen dekle. Imela je nezakonskega sina. Pomenil ji je vse. Klansko sorodstvo veliko bolj skrbi za osamelega človeka, kot pa evropske stolpnice. Kljub temu pa tudi tukaj lastni otrok več pomeni kot nečak. Zato ji je bil ta sin tako dragocen. Pred petimi leti se je smrtno ponesrečil, ko se je pod težkim kamionom porušil lesen dotrajan most. Ta nesreča je bil zanjo hud udarec. Čeprav je bila poganka, so jo obiskale Marijine družbenice in ji za tolažbo darovale 2 dolarja. Sam zato takrat nisem vedel, ker me ni bilo na misijonski postaji.

Ljubezen Marijinih družbenic, v resnici tujih ljudi, je bila zanjo pretres, ki ji ni dal miru. Prosila je za krst. Vsak dan je redno prihajala k sveti maši opirajoč se na palico, ker ji skrivljene noge slabo služijo. Pohabljena je že od rojstva. S seboj je vodila triletnega vnuka. Pri krstu se je malo upiral in pozneje povedal svoji babici, da se je bal, da ga bom še enkrat obrezal, tako kot ga je bolničar pred nekaj meseci.

Dokler je ostala pri nas, je še vedno prihajala k sveti maši. Stalno je spraševala o veri, kaj kakšna stvar pomeni. Ker sina, pri katerem je živela, ni bilo več, se je počasi počutila nezaželeno in se vrnila med svoje sorodnike. Vsak Božič in Velikonoč pa pride 10 km. daleč peš k obredom. Samo letos je ni bilo. Zato pa je prišla sedaj pred državnim praznikom.

Vsak dan pride k sveti maši. Takoj prvi dan so jo pozdravile Marijine družbenice. Ponovno se jim je iz dna srca zahvaljevala: „Bog vam povrni, da ste mi rešile življenje.“ Ena izmed njih ji je odgovorila: „Tvoja močna vera te rešuje. Me zate praktično nismo ničesar storile.“ „Protestanti so me pregovarjali, da naj pri njih molim, češ da smo sedaj vsi enaki. Odgovorila sem jim, da moram najprej vprašati svoje starše (misijonarja in Marijine družbenice), če je to res. Pozneje me niso več nadlegovali.“

„Tale vnuk mi vse pomeni. Kolikokrat je bil težko bolan. Vzela sem blagoslovljeno vodo, rožni venec in krstno obleko, držala nad njim in molila: Marija, ta otrok je tvoj. Stori z njim, kar hočeš. Veš pa, da je on edino, kar mi še ostane!“

Sedaj me je prosila tudi za prvo obhajilo njenega vnuka, ki ima že osem let. „Ne smem biti sebična“, je rekla, da bi samo jaz prejemala obhajilo. Tudi svojemu vnuku moram priskrbeti dobroto, ki jo uživam sama.“

Po maši sem vprašal Marijine družbenice, katera bi mi spletla slamnato preprogo. Ta žena pa je takoj prosila, če jo sme ona napraviti: „Ker sem pohabljena, drugega dela ne zmorem. Prosim vas, da pletenje prepustite meni, da bom tudi jaz kaj storila za cerkev.“

Prišla me je pozdravit tudi v pisarno. „Daj roko svojemu očetu“, je poučila vnuka. Zanj nisem več misijonar, ampak oče. Ne zato, ker

bi ji dal kakšno materialno pomoč, pač pa zaradi vere, ki jo krepi, da ne obupa. Nikoli ne tarna, pač pa življenje sprejema z velikim optimizmom in prodornim razumom.

„Ne morem v cerkev. Molim le doma pred Marijino sliko, ki pa je že vsa zakajena. Nisem premožna, da bi imela kuhinjo posebej, ampak v prostoru, kjer živim, tudi kuham. Zato bi te prosila, če smem svojo hišo pregraditi, da ne bo Marijina slika čisto črna od dima.“

„Ne samo, da smeš to napraviti, ampak je zelo lepo od tebe.“

„Kadar boste ob nedeljah molili tukaj v cerkvi ali pa ko mi bo hudo, bom pa prižgala pred Marijo svečko in tam molila.“

Morda se vam iz opisanega naslov ne bo zdel opravičen. Toda sam v tej ženi čutim močno, preprosto, pa vendar ne navno vero, da tudi zanjo lahko rečem: „Močno ženo, kdo jo bo našel?“

VESELI IN TEŽKI TRENUTKI

V Ambositri sem se učil malgaški jezik, ko je neki Francoz rekel: „Malgaščina ni uporaben jezik, ker ne more vsega izraziti. Počasi bo izumrla, nadomestila pa jo bo francoščina.“ Spomnil sem se, da so v zgodovini tudi o slovenskem jeziku podobno menili. Za ravanž sem se z vso vnemo oprijel študija. Nekateri Francozi so me silili, naj se učim tudi francoščino. „Zame razgovori z vami niso počitek, pač pa resen študij, ko vas moram pozorno poslušati, da kaj razumem, in krepko napeti možgane, da kaj povem. Poleg vsega tega pa naj bi še študiral?! Ko bom znal malgaščino, se bom pa še francoščine lotil.“ Zaradi tega zgodovinskega sorodstva z materinskim jezikom mi je uspelo, da malgaški jezik sorazmerno dobro obvladam.

Pred nekaj dnevi pa me je srednješolec takole pozdravil: „Kaj belci še iščete tukaj? Mi vam moramo služiti. Ne poznate bratske ljubezni kot mi. Niti našega jezika ne znate.“

Krepko me je zbolelo oboje: služimo vam, ne znate jezika. V tolažbo sta mi bili dve stvari: to še zdaleč ni splošno razpoloženje ljudi do misijonarjev, in pa močna žena, o kateri pišem zgoraj.

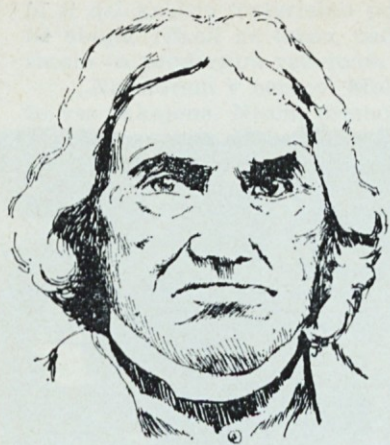
Tako se v misijonarjevem življenju prepletajo veseli in težki trenutki. So kot vztrajnik pri stroju, ki drži ravnotežje: da se ne slepimo z uspehi in da ne obupamo v razočaranju. Pogonska sila vsega motorja pa je božja milost.

Pri buenosajreški misijonski tomboli pomagamo ne le našim misijonarjem ampak tudi njihovim vernikom, ki so posebno na Južnem Madagaskarju veliki reveži! Bralci „Katoliških misijonov“, ko berete pisma in članke naših misijonarjev, se vam gotovo utrne od Boga poslana misel in želja, da bi jim pomagali. Misijonska tombola je pač najlepša prilika za to. Poslužite se je, sodelujte!

Misijonar Slabe na misijonu goji tudi takozvane klinčke (iz katerih dobivajo dišavo); tu vidimo koka 2 m visoke grme te rastline; v ozadju misijonska hiša v Matangi. Spodaj je pa nekaj fantov, ki jih misijonar uči branja in pisanja; v ozadju s klobukom je on sam.

BARAGO NA OLTAR!

BARAGA O SV. VINCENCIJU

(Ob štiristoletnici Vincencijevega rojstva: r. 24. aprila 1581.)

Objavlja dr. Filip Žakelj.

(Nadaljevanje in konec)

Dvanaajsta jablana: ZEDINJENJE Z BOGOM

Na zadnji jablani bo prav dobro nabrati z Baragom vsaj nekaj zlatih jabolk o zedinjenju z Bogom, kakor ga je sv. Vincencij Pavelski učil in doživljal.

„Podrževanje pod božjo voljo je grozno mogočen pripomoček, da premagamo vse skušnjave, da nad seboj poboljšamo vse nepopolnosti in da ohranimo mir srca; in je dobro zdravilo za vse dušne bolezni in je zares največje bogastvo kristjana. Zakaj to podvrženje zapopade v sebi zatiranje in zatajevanje samega sebe, zadovoljnost z vsem tem, kar se nam prigodi, posnemanje Kristusa, zedinjenje z Bogom in sploh vse čednosti, kadar so opravljene po božji volji, katera je začetek in postava vse krščanske popolnosti.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Friderik Baraga, Zlate jabolka, 3. natis, Ljubljana 1856, str. 253/4.)

Baraga pa nadaljuje:

Želje tega svetnika božjo voljo v vseh rečeh spoznati in dopolniti so bile prečudne. Njegovo podvrženje pod božjo voljo je bilo tako rekoč duša vseh njegovih čednosti, vsega njegovega dejanja in trpljenja. Kadar se je podal k molitvi in ko se je postavil v božjo pričujočnost, je rekel s svetim Pavlom: „Gospod, kaj hočeš, da naj storim?“ – In zakaj je tako želel voljo Gospodovo v vseh stvareh spoznati? Le zato, da bi jo natanko dopolnil. – In zakaj se je tako stanovitno ustavljal šegam in postavam tega sveta in je z gorečnostjo priporočal sam sebi in drugim le po postavah svete krščanske vere ravnati? Le zato, da bi se le presveta božja volja zgodila v vseh rečeh in povsod! – In zakaj je tako voljno pretrpel vse težave in zoprnosti, ki jih je moral tolikanj prestati? Le zato, ker je vedel, da se mu vse to zgodi le po božji volji in ker

V Deželi vzhajajočega solnca Luč Kristusova le počasi vzhaja . . .

nič drugega ni iskal in želel, kakor da bi se božja volja dopolnila. (Prav tam, str. 254.)

„Vdati se moramo v božjo voljo in biti zadovoljni z vsakim stanom, v katerega nas Bog postavi; in ne smemo želeti iz enega stanu stopiti v drugega, dokler ne spoznamo, da je to božja volja. Tako ravnati je najboljše in najbolj zveličansko dejanje na svetu.“ – Tako pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 256.)

„Boljše je se enkrat vdati v božjo voljo v kaki reči, ki nam je **zoprna**, in jo storiti iz ljubezni in pokorščine do Boga kakor **sto tisoč** drugih del, ki jih opravimo le **po svoji volji in po svoji všečnosti**“, pravi sv. Vincencij. (Prav tam, str. 257.)

Sv. Vincencij je bil zares prav popolnoma vdan v božjo voljo ne le z besedami, ampak v dejanju in je to skazal pri vsaki priložnosti. V vseh krajih in časih, v vseh opravilih in priložnostih, v žalosti in tolažbah, v boleznih in zdravju, v mrazu in vročini, v zaničevanju, v opravljanju in v preganjanju je bil zmerom enak in zadovoljen in se ni nikdar močno veselil in se ni nikdar žalil in pritožil; zakaj v vseh rečeh je trdno veroval, da se nam ne more nič zgoditi zoper božjo voljo in previdnost. Zato se je reklo o njem: Gospod Vincencij je zmerom Gospod Vincencij. (Prav tam, str. 260.)

„Lastna volja poškodova in skazi vsa naša duhovna opravila in spokorna dela. Da zatorej ne bomo zgubili svojega časa in svojih dušnih del, si prizadevajmo ravnati ne po nagnjenju narave ne zavoljo časnega dobička in tudi ne kakor nam na misel pride, ampak zmerom le s tem namenom in s temi željami, **da bi dopolnili božjo voljo**. In navadimo se v vseh rečeh tako ravnati. To je najboljši in zares edini pripomoček, po katerem bomo prišli gotovo in hitro do zedinjenja z Bogom.“ – Tako uči sv. Vincencij. (Prav tam, str. 269/70.)

„Da si bomo pridobili lepe čednosti in sploh krščansko popolnost in da bomo prišli do zedinjenja z Bogom, si moremo postaviti pred oči kak lep zgled, po katerem bomo ravnali vsa svoja dela in svoje prizadevanje. Ali gotovo je, da ne moremo najti lepšega in boljšega zgleda kakor zgled, katerega nam je Bog sam postavil pred oči v osebi svojega preljubljenega Sina; in najsrečnejši je, kdor najzvestejše posnema ta zgled. To naj bodo tedaj naše bukve, to naj bo naše ogledalo, v katerega moremo pogledati v vseh rečeh in v vseh prigodbah, to je, moramo premisliti, kako je ravnal Jezus v tej reči in kakšen nauk nam je zapustil v tej reči ali v tej prigodbi. In potem si trdno prizadevajmo tako ravnati v vsakdanjem življenju. (Konec.)

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Véliki ljubitelj slovenskih misijonarjev, župnik in prosvetni ter misijonski delavec VINKO ZALETEL je obhajal sedemdesetletnico svojega življenja. To je duhovnik s slovenskim in misijonskim srcem. Vsi vemo, koliko stori za slovenstvo na Koroškem, pa tudi vemo, kako rad ima slovenske misijonarje. Je prekrasen primer, kako je mogoče združevati ljubezen do lastnega naroda in ljubezen do širjenja Cerkve Kristusove, do slovenskih misijonarjev, ki v imenu našega naroda to Cerkev širijo v misijonskih deželah. Koliko misijonarjev je ta svetovni popotnik že obiskal, kako lepo je prikazal njih življenje in delovanje v svojih treh knjigah, s kolikimi si dopisuje in koliko zanje daruje...! Prav v tej številki KM je objavljen njegov najnovejši dar

400 dolarjev v sklad KM za vse slovenske misijonarje. Pred letom dni se je udeleževal slovenskega misijonskega simpozija v Rimu. Jubilantu gotovo vsi slovenski misijonarji, pa tudi misijonski delavci v zaledju, katerim je on svetel zgled vztrajne ljubezni do misijonov, iz srca častitajo, da je dočakal svojo sedemdesetletnico, in prosijo Boga, da mu da doživeti še 100 letnico! Tudi „Katoliški misijoni“ in misijonska akcija okrog njih slavljencu častitajo in se mu zahvaljujejo za vse prelepo misijonsko sodelovanje ter mu kličejo: Bog Te živi!

V Argentino je prišel na oddih misijonar, brat ŠTEFAN BURJA SDB, ki sicer deluje v afriški Keniji. V Slovenski vasi in drugje v Velikem Buenos Airesu ima poleg očeta in mame še več svojih bratov in sestra ter drugih sorodnikov. S seboj je prinesel lep film o življenju Afričanov, ki ga je zdaj šel kazat v provinco Kordobo, kjer je pred odhodom v misijone pred vsem deloval po salezijanskih zavodih med domačim ljudstvom. Ko se vrne s podeželja, bo film pokazal gotovo tudi v Slovenski vasi in še kje drugje med rojaki Vélikega Buenos Airesa.

V Argentini se je tudi oglasila za nekaj dni pri svojih bratih in njihovih družinah, pa tudi v Baragovem misijonišču bivša etiopska misijonarka s. JANJA ŽUŽEK iz Družbe misijonskih zdravstvenih sester. Ona sedaj živi v Angliji, pa je prišla v Brazilijo, da je bila ob strani svojemu bratu Nikotu, ki je bil težko bolan in je tudi že umrl. Naj v miru počiva! Vsem trem sestram, Janji, Tereziji in Silvi, ki so vse iz te družbe, pa naše iskreno sožalje in zagotovilo molitev slovenskega misijonskega zaledja ter vseh misijonarjev za blagi pokoj njihovega brata.

V Severni Yemen se je spet vrnila delovat v tamkajšnjem arabskem svetu s TEREZIJA ŽUŽEK, ki je tudi misijonska zdravnica kot s. Janja, dočim je s. Silva, ki živi trenutno v Združenih državah, farmacevtka. S. Terezija je v Yemenu kljub temu, da tam ni njihove komunitete in je sama iz njihove družbe, zelo rada, ker ve, kako so tudi v tej muslimanski deželi potrebni misijonski žrtveniki, ki izgorevajo za čas prihodnje osvojitve muslimanskega sveta Kristusu in evangeliju. Ona se že sedem let žrtvuje in misli ostati od zaključka delovne pogodbe. Kakšen bo njen prihodni delokrog, je vse v rokah božje Previdnosti.

Iz Lemonta se nam je oglasil frančiškanski misijonar o. EVGEN KETIŠ s svojega enoletnega dopusta in zdravljenja. Pred letom dni smo se srečali z njim na slovenskem misijonskem simpoziju v Rimu, kjer nam je napovedal, da bo potoval k slovenskim sobratom v Avstralijo, da bo ob dvojnih praznikih, za božič in veliko noč, pomagal pri slovenskem dušnem pastirstvu. Koncem julija letos nam je poslal razglednico iz Severne Amerike, v kateri je povedal, da bo 5. avgusta v Parizu, odkoder odpotuje nazaj v Togo 8. oktobra, „če bo z zdravjem kolikor toliko v redu“, kakor sam povdarja. „Misijonskega srečanja in pomenki“ v Ameriški domovini so v dveh številkah objavljala, kako je misijonar preživil dni v U.S.A. in v Kanadi, kjer je obiskal tudi ustanovitelja Misijonske znamske akcije lazarišta Karla Wolbanga CM. Ko to pišemo, je najbrž vrli misijonar že spet nazaj v svojem delokrogu in upamo, da si je za delo v njem na dopustu obnovil svoje dragocene delavne sile.

Iz Kanade zvemo, da je malgaški misijonar ROK GAJŠEK CM iz Ranomene, ki je tudi na dopustu, vodil v župniji Marije Pomagaj v Torontu med

Slovinci 40 urno pobožnost. O tudi malgaškem misijonarju IVANU ŠTAN-TU CM nam pa poroča julija meseca bivši zairski misijonar Karel Kerševan, da je šel z Goričani v Lurd, da pa sicer med svojim dopustom veliko deluje, a se je med tem že spet vrnil na Madagaskar. Isti bivši misijonar Kerševan poroča tudi o usmiljenki s. MARJETI MRHAR z Madagaskarja, da jih je na gradu Miren pri Gorici obiskala in jim pokazala skioptične slike iz svojega delokroga v Tangainonyju, za njo pa je isto storil tudi Rok Gajšek. Vidimo, da slovenski misijonarji tudi med dopustom ne počivajo, ampak da obiskujejo zaledje in mu posredujejo svojo misijonsko ljubezen.

Sveti oče je proglasil za svetnika bl. MAKSIMILIJANA KOLBEJA, mučenca ljubezni do bližnjega. O tem velikem Poljaku smo v prejšnjih letnikih našega lista objavljali obširen življenjepis izpod peresa pisatelja Rude Jurčeca. Tam so naši bralci tudi spoznali, da je bil novi svetnik več let tudi kot misijonar na Japonskem, kjer je ustvaril veliko katoliško tiskovno podjetje, ki je razširilo neverjetno veliko katoliškega tiska med japonski narod. Novemu svetniku se posebno „Katoliški misijoni“ priporočajo, da jim izprosi v nebesih življenje in delovanje še veliko let!

Iz Tabriza v Iranu nam misijonarka s. Cecilija Rode pošilja fotografijo pred nedavnem v Rimu umrlega lazarista mons. Bugninja, ki je na fotografiji v družbi s papežem Janezom Pavlom II. Pokojni je bil najpomembnejši delavec pri liturgični prenovi maševanja, molitve brevirja in drugih svetih obredov. Ko je bilo vse to urejeno, ga je sveti oče poslal v Iran za apostolskega nuncija, kjer je imel posebno težko stališče ob Komeinijevem nastopu in islamski krvavi revoluciji, ko je bila večina misijonarjev izgnana.

NA MADAGASKAR IN V AFRIKO

L.L.C.M.

V PETEK 3. OKTOBRA V CHELSTONU PRI P. TOMAŽINU. DOŽIVIM P. JANEZA MLAKARJA S.J.

V noviciatu sem ta dan kar sam maševal v lepi kapeli z zelo moderno poslikano zadnjo steno. Ob pol devetih me pride iskat Lovro Tomažin in ga spremljam po njegovih opravkih v mesto. Ko se vrneva v Chelston, je tam o. Jože Grošelj, ki mi je prinesel preurejene letalske listke za nadaljevanje mojega potovanja: Kenija, Burundi, Rwanda, Etiopija. Tako sem mogel malo kasneje, ko sem si tudi sedež na letalu za Kenijo zagotovil, telegrafirati misijonarju br. Štefanu Burju SDB uro mojega prileta tja, preseč ga, naj me pride čakati. V Chelstonu je bil tudi p. Stanko Rozman, ki se je posvečal pripravi kosila za nas vse.

Še pred kosilom sem doživel, kako prihajajo k župniku Tomažinu razni ljudje: črna učiteljica, domači duhovniki, semeniščnik, Irec izredno visoke postave in drugi. Do vseh je naš misijonar uslužen in prijazen. Nekaj pa me je dirnilo, kajpada brez potrebe: Vsaka ženska domačinka, razen redovnic, pred misijonarja poklekne ali počepne, menda tako tudi pred katehista, in v tem položaju govori z njim. Ali je to ostanek nekdanje servilnosti, sem se vpraševal? A saj tu prav za prav ni bilo pravih sužnjev, vsaj ne v tem smislu kot v Braziliji, ko so črnec tja vozili na suženjsko delo iz Afrike... Misijonar mi je pojasnil, da je to med temi ljudmi običaj, nič ponižujočega.

Med tem je p. Rozman pripravil obed, ki je bil kar gosposki: juha, pražen krompir, goveje meso, solata in papaja. Dobre volje smo kramljali, med tem ko smo se podpirali. Popoldne se bo Rozman poslovil, ker se mora vrniti na svoj misijon v Mumbwo; v nedeljo ima tam službo božjo na treh krajih v smeri proti Lusaki, pa ga potem ne bo stalo preveč, potegniti se še do Chelstona, kjer se bomo vsi zbrali na skupno bratsko večerjo.

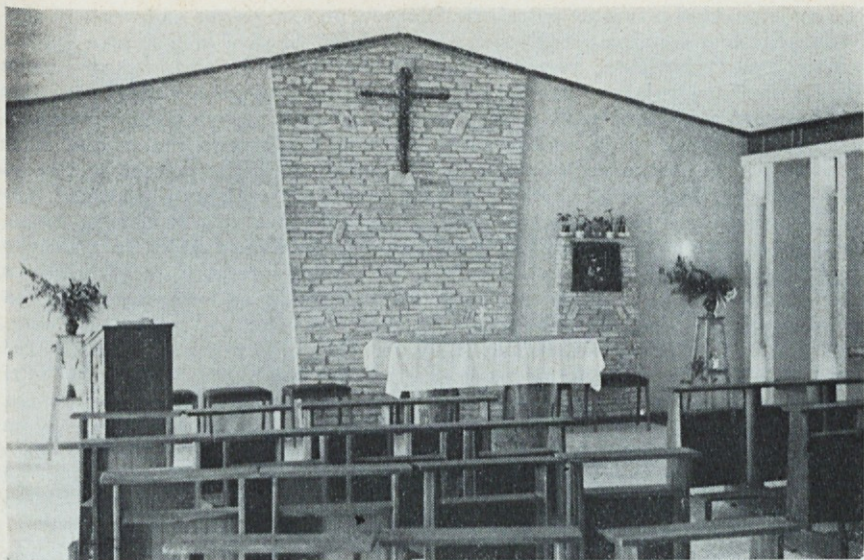
Mene so po kosilu odpeljali v novicijat, kjer sem malo legel. Ob 16 me pride iskat Mujdrica. (Koliko opravka so imeli z menoj...!) Pelje me spet k Tomažinu. Tam filmam in slikam večjo skupino katehumenov, ki so prišli h krščanskemu nauku (Slika je bila objavljena na naslovni strani KM meseca avgusta.) Misijonar ima stalno v pripravljanju na krst več takih skupin, moških in žensk, sami odrasli. Kot sem že omenil, pomeni v Zambiji sprejem krščanske vere stopnico višje v socialnem položaju. Je pa naš misijonar zahteven kot treba. kajti hoče, da so katekumeni dobro poučeni o skrivnostih vere in da stopijo v Cerkev ne le radi prestiža, ampak iz duhovne potrebe. Katekumeni morajo redno obiskovati nedeljsko službo božjo in se udeleževati vseh katekizemskih ur in tudi živeti skladno z vsemi resnicami in zahtevami krščanstva, v kolikor so jim že poznane.

Pa naj tu povem kaj več o tem misijonarju p. Lovru Tomažinu:

P. Lovro Tomažin je bil rojen 27. oktobra 1930 v župniji Krka na Dolnjem pri Stični. V družini je bilo 10 otrok, od katerih so 4 že umrli, eden je ostal doma, v Argentini žive ob še živi mami štirje, Lovro je pa v misijonih. Srednjo šolo je Lovro obiskoval v Ljubljani v Baragovem semenišču za Beži-

gradom, nadaljeval je pa srednješolski pouk kot begunec v taboriščih Monigo, Servigliano in Senigalija v Italiji. Ko je došel z domačimi v Argentino, je moral osem let delati v raznih strokah, največ pa v mizarstvu in kot šofer tovornjaka. Med tem je bil leto dni predsednik Slovenske fantovske zveze, katere aktivni član je bil od prihoda v deželo. Ko je bila v slovenskem izseljenkem bogoslovju v Adroqueju dana možnost, da kot zapozneli poklic vstopi v bogoslovje, se je osebno javil škofu Rožmanu, ki je bil tedaj na obisku v Argentini. To je bilo leta 1956. Tri leta mu je bilo posvečenih študiju filozofije, štiri leta pa teologije. Posvečen je bil 8. decembra 1963 in imel slovesnost nove maše teden dni kasneje v cerkvi v San Justu pri Buenos Airesu, kajpada po slovensko in med radostnimi slovenskimi rojakimi, ki so Tomažina že tedaj zelo cenili, kakor tudi vso njegovo družino. Najbolj vesela in srečna je bila pač njegova zlata mama, kakor je še sedaj, čeprav je daleč proč od nje... Dva meseca kasneje je mami naložil še drugo žrtev: Vstopil je k jezuitom in je šel v novicijat v Cordobo za dve leti. Nato je bil nastavljen v Mendozii kot spiritual, a samo za tri mesece, nakar je že odšel v misijone, in sicer najprej v Indijo na študij angleščine in dopolnilni teološki študij (examen ad gradum). Dne 11. oktobra 1967 pa se je že znašel v svojem sedanjem misijonu v Zambiji, kjer je bil tedaj, ko sem ga obiskal, že 13 let. Najprej se je v sosednji državi Malavi učil jezika „nyanja“ z veliko vnemo, da so se vsi čudili, in je običajno veliko dolgotrajnejši študij opravil v dveh mesecih. Nato so ga poslali v dolino Katondwe, kjer je ostal šest let, od katerih je bil pet predstojnik misijona. Njegovi sodelavci so bili: en kanadski pater, dva, trije takoimenovani skolastiki (jezuiti, ki so po študiju filozofije nekaj let na delu pred začetkom študija teologije) in dva brata. Tedaj so tam še jezuiti vodili srednjo šolo, dočim so ljudsko vodile sestre in delovale tudi v krajevni misijonski bolnici. V tem času je o. Tomažin na raznih krajih misijona zgradil 5 cerkvic. Vse to mi bo še razlagal, ko me bo čez nekaj dni odpeljal v to najbolj vročo dolino Zambije. Koncem leta 1973 je šel o. Tomažin na dopust in takozvano tretjo družbeno probacijo, katere je prvi del opravil v Rimu, drugega pa v Sloveniji. 15. avgusta je končno v kapelici pri cerkvi El Gesu, v katero je bila spremenjena sobica sv. Ignacija Lojolskega, ustanovitelja jezuitov, napravil dokončne večne zaobljube. Kajpada je v tem času obiskal tudi svojo mamo in druge domače v Argentini. Po vrnitvi v Zambijo je bil nastavljen na misijon v Chelston v Lusaki, kjer je bil 1. januarja umeščen kot novi župnik. Po petih letih sem ga tu našel tudi jaz. V tej župniji je zgradil novo, zelo prostorno cerkev na središču v Chelstonu, povsem dogotovil pa je še drugo cerkev v Kamangi in tedaj je tudi že dokončaval še tretjo v Chaindi, ki tudi spada v njegovo obsežno faro. Neumoren in goreč, odličen organizator in gospodarstvenik se je pa lotil še četrtega, največjega svojega misijonskega podviga: postavitve Marijanskega duhovnega centra v Lusaki z Marijinim romarskim svetiščem, z domom duhovnih vaj, z gostiščem in hišo redovnic. Do tedaj je že imel to in ono zgrajeno, med drugim Marijino „votlino“ s kipom, pri katerem se je ob neki pobožnosti zbralo že nad 4.000 katoličanov.

Vpraševal sem misijonarja, kako zmore vse to delo in zlasti, kje stakne gmotna sredstva za tudi v Zambiji drage gradnje. Pojasnil mi je: On stvar zamisli, stopi k arhitektu, nekemu špancu v Lusaki, ki po njegovi zamisli napravi načrte, delo prepusti odličnemu in zvestemu, vedno istemu zidarske-

Pogled v kapelo novicijata za domačinske jezuite, v kateri sem maševal. Zgoraj oltarna stena, spodaj stena nasproti, kakor sem jo videl od oltarja. Ob strani so v nišah veliki, iz lesa izrezljani svetniški kipi, delo domačega umetnika.

mu mojstru, ki si privzame potrebnih delavcev, on sam pa vse nadzoruje in skrbi za potrebna denarna sredstva. Kje le-ta dobi? Škofija in jezuitska družba navadno ne prispevata, verniki sami doprinesejo svoj delež, nekaj malega dobi pomoči od rojakov; vse ostalo mu pa prinese njegova podjetnost. Sam šofer tovornjaka v Argentini toliko let, se v tej stvari spozna. Poleg tovornega avtomobila, ki si ga je omislil za prevažanje gradbenega materiala, si je s pomočjo misijonske organizacije, ki jo je za ta podvig pridobil v Evropi in ki mu je financirala takozvani chasis, preskrbel velik avto-tank s prikolico za prevažanje petroleja; na chasis je bilo treba staviti bencinske tanke, ki jih je dal izdelati s posojilom, katerega je v ta namen najel, in prevozno sredstvo je bilo pripravljeno. Dobil je zanesljivega šoferja in stopil v stik s petrolejsko družbo, ki zdaj zanjo prevažata petrolej po vsej Zambiji. Vsa zamisel mu je rodila že toliko dohodkov, da je povrnil ves izposojeni denar, z dohodki pa že leta gradi cerkve in druge misijonske objekte. Nekaj skoraj neverjetnega! Kaj takega zmore le izredna osebnost, kar Tomažina je. Pri vsem tem podjetovanju je misijonar globoko pobožen, saj se zaveda, da „ni nič tisti, ki sadi, nič, ki zaliva, ampak Bog, ki rast daje“... po svetem Pavlu in da naj vse to služi rasti božjega kraljestva v dušah vernikov. Zato je prav tako podjeten in zavzet tudi za dušnopastirsko, misijonsko delo od duše do duše, z ljudmi dober, a zahteven in odločen, kadar gre za čistost nauka in krščanskega življenja.

Ko sem tako predstavil O. Tomažina, pa naj povem vsaj kaj malega še o njegovem sedanjem sodelavcu v Chelstonu, ki z njim deli „težo dneva in vročino“. To je njegov sobrat, jezuit Janez Mlakar, ki se je tisto popoldne prikazal v Chelstonu, vrnivši se s počitnic, ki si jih je radi okrepitev privoščil v družbi z enim jezuitskih sobratov. Pripeljala sta se z avtomobilom slednjega. Z o. Janezom Mlakarjem, ki je rodni brat prof. Kristine Mlakar, žal, nisem mogel kaj več govoriti, ker je zelo zadržan, bolj molčeč misijonar. Tudi fotografirati in filmati ter intervjuvati ga domala nisem mogel, ker se je izgovarjal, da se da slikati samo tako mimogrede pri kakem delu. Pa sem le o njem dobil nekatere podatke, ki jih tu navajam:

O. Janez Mlakar S. J. je bil rojen 11. februarja 1941 v Češnjicah v Bohinju. 7. septembra 1963 je vstopil k jezuitom. Posvečen je bil 21. junija 1972 in naslednje leto odšel v Zambijo, kjer je deloval v Kizito. Po tretji družbeni probaciji, ki jo je opravil v ZDA, se je vrnil nazaj v Zambijo in šel znova na tedaj že župnijo Kizito, nato pa v Chelston k Tomažinu junija 1980. V tej župniji ima na skrbi nje ugovzvodni del s podružnico v Chaindi, pastoralni center pri sestrah klarisah in dušnopastirsko delovanje v kmetijski šoli Palabana. Ko je po povratku iz ZDA deloval v Kizito, je tam zamislil za obširno, vedno bolj se razvijajoče področje te še nove župnije gradnjo še druge cerkve na tedanjem robu naselja, ki pa se nezadržano razvija naprej od nje, kupil je tudi že zemljišče in ga ogradil. Zdaj cerkev tam že stoji; zgradil jo je njegov naslednik o. Jože Grošelj, kakor so poročali „Katoliški misijoni“.

Pa se vrnimo k Tomažinu, katerega sem imel priliko še nekajkrat doživljati, ko so me iz novicijata prepeljavali pred vsem k njemu. Popoldne ta dan – bil je prvi petek – je bila na programu v Chelstonu sveta maša. Ljudje, zlasti otroci so se zbirali za cerkvijo na dvorišču misijona. Fantiči s tremi bobni in kraguljčki so se za vajo spravili na cementni podstavek ogrodja za

10. Lovro Tomažin S.J. s sestro domačinko, ki deluje na misijonu Katondwe, kakor me je tudi peljal, kar je preje leta tam deloval, o čemer pa v prihodnji številki.
Spodaj: misijonar p. Janez Mlakar S.J. Slikal sem ga pri delu v kuhinji. . .

„zvonik“, v katerem visi, ali je vsaj tedaj visel velik zvon, ki ga je Tomažinovi cerkvi poklonila župnija Bled in je o tej priliki sam njen župnik, zdaj že pokojni škoda obiskal misijon. Pa poskušanja je bilo kmalu konec, kajti iz misijonske hiše je prišel v belem talarju z belim cingulom misijonar in z zvonom sam vabil k maši, potem pa stopil v zakristijo. Jaz pri tej maši nisem bil, ker me je malo pred začetkom Stanko Rozman odpeljal nazaj na moje domovanje v novicijatu. Tam sem našel o. Mujdrica, ki je imel sobo nasproti moje. Vedno nasmejani novi misijonar mi je dal na razpolago svoj magnetofon in kup kaset slovenskega cerkvenega petja, z izvajalci zbora „Consortium musicum“ iz Ljubljane. Misijonarji imajo navadno povsod seboj take aparate in kasete, da se včasih z domačo pesmijo in glazbo razvedre, kar jim tudi pomaga, da sredi precej drugačnega miselnega in čustvenega okolja kljub vsej prilagoditvi vendarle še ostajajo Slovenci po mišljenju in čutenju. Prijetno me je razpoložila v daljni Afriki ta domača pesem in beseda. Tako sem lažje našel slovenski stik z mojimi prijatelji in sodelavci, ki sem jim med tem pisal pisma in razglednice, izrabivši čas, ki mi je bil tedaj na razpolago.

Po večerji skupaj z novinci in duhovniki sem počakal, da sta prišla v novicijat večerjat po opravljenem delu na župniji tudi o. Tomažin in o. Mlakar. Ta misijonarja namreč v Chelstonu nimata kake gospodinje ali kuharice in se zato redno hranita v novicijatu; le ob raznih izrednih prilikah sama tam sebi ali tudi morebitnim gostom pripravita jed, kakor sem tudi jaz to nekajkrat pri njima doživel, saj jim je moj obisk ustvaril dokaj izredne razmere... Pater Tomažin je prišel nekoliko „nasajen“, bi rekli, slabe volje, ker je imel popoldne neljubo nesoglasje z sestro domačinko, ki pomaga pri pripravi katehumenov, kajti ni ji šlo v glavo v neki zakonski zadevi ene od katehumenk, da je naš misijonar, ki je pač končno odgovoren za te stvari pred Bogom in Cerkvijo, vztrajal na stališču cerkvenega prava proti popuščanju dobre, a manj izobražene sestre.

Potem smo Slovenci sedli skupaj in kramljali tam v razvedrilnici patrov misijonarjev. Kmalu potem sem šel, z mislimi in vtisi, napol domovinskimi napol misijonskimi, h počitku v pričakovanju doživetij naslednjega sobotnega dne in krepko zaspal.

(Sledi.)

VSEM SLOVENSKIM MISIJONARJEM,

vsem poverjenikom in naročnikom ter bralcem „Katoliških misijonov“, vsem misijonskim dobrotnikom in vsem prijateljem vošči prav vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto 1983

BARAGOVO MISIJONIŠČE S „KATOLIŠKIMI MISIJONI“.

MISIJONARJI

PIŠEJO

A Z I J A
TAIWAN

Od tam nam piše duhovnik FRANC REBOL M.M., ki deluje v kraju Peitou:

„Prav lepa Vam hvala za Vaše pismo in dar našemu misijonu! Po-

šiljam Vam še nekaj fotografij z naše 25-letnice tukajšne cerkve. Pred menoj je na tem misijonu delovalo šest misijonarjev. Tu sem zdaj nekaj več kot leto dni, pa mi bo treba še nekaj let, da se spoznam z vsemi katoličani treh fara, ki jih oskrbujem. Katoličani pa so tu večinoma

S. Brilej z mladino njenega misijona.

starejši ljudje, kajti mladina se izseljuje v druge kraje, kjer je več bolj donosnega dela.“

Iz kraja Peipu nam je pisala sestra ROSARIA BRILEJ iz družbe Pomočnic vernih duš, in sicer v začetku septembra:

„Meseca marca je prišel koroški duhovnik Jože Kopeinig na obisk k svojima dvema prijateljema, pa je prišel obiskat tudi mene, svojo rojakinjo, čeprav sem precej oddaljena od tam, kjer je gospod ta čas živel. Kajpada sem bila veselo presenečena. Kar sem v misijonih, je bil to šele drugi obisk rojakov in oba sta bila s Koroške.

Pretekli mesec so se sešli tu na Formozi (Taiwan) škofje iz cele Azije, kakih 40 jih je bilo, da so premelevali razna vprašanja, ki so vsem skupna.

Počitnice so se že končale in spet se bo začel živ žav v našem otroškem vrtcu vsako dopoldne, pa tudi popoldne jih še neka pri nas ostane, ker tako mama kot ata delata v tovarni ali v pisarni in se vrneta šele zvečer.

Letos smo imeli tu že več tifonov, posebno dva sta napravila veliko škodo. Po pobočjih hribov so se udirali plazovi in pokopali male lesene hiše prebivalcev in pogosto tudi ljudi v njih.

Poslala sem Vam nekaj stvari za Vašo tombolo. Najlepša hvala vsem dobrotnikom, ki kaj žrtvujejo za nas!“

HONG KONG

Od tam nam je pisal salezijanski duhovnik STANISLAV PAVLIN dne 20. julija. Podaja nam tele novice:

„16. julija smo imeli lep družbeni praznik: Kar devet novicev je napravilo zaobljube. Naslednji dan je bil posvečen eden od naših diakonov

v duhovnika. S tem novomašnikom sem jaz delal skupaj precej časa in tedaj, ko si me Ti obiskal v Hong Kongu, je bil on v istem zavodu klerik. Pet novih in čvrstih mladeničev je pa 15. istega meseca vstopilo v novicijat.

Za vse te velike milosti se nam pomagajte tudi vi, slovenski misijonski prijatelji, Bogu zahvaliti. Kakor smo mi veseli teh znakov misijonske pomladi, jih bodite veseli tudi Vi.

Zdaj pa vest druge vrste: Tukajšnji inspektor, Kitajec, me je prosil, da sprejem za leto dni duhovniško delo nad kitajskimi naseljenci v Bostonu v ZDA. Tam deluje neki poljski sobrat, ki se je pa čisto izčrpal, in potrebuje daljši počitek, a nekdo ga mora nadomestiti. Sam bostonski kardinal se je obrnil na našega inšpektorja s prošnjo, da mu poskrbi nadomestno moč. Kajpada mu ni mogel odreči in tako je mene prosil, da grem tja. Še vedno ostanem pod kitajsko provinco. V Boston odpotujem meseca septembra. V Združenih državah je več mojih bivših kitajskih gojencev in tudi v samem Chinatown, kamor grem,, je „fac totum“ najdelavnejša laična osebnost eden od njih. Tako ne bom čisto osamljen. Blizu tam je pa tudi naša salezijanska tehnična šola, kjer uči tudi brat Kok, ki je bil naš gojenec v Kunmingu pred več kot tridesetimi leti, ko sem bil jaz tam pri Majcenu; tudi ta mi bo v veliko pomoč. Zelo vesel bi bil, če bi mogel dobiti kake zveze s Slovenci, ki živijo v ZDA. Upam, da se mi bo to posrečilo!“

Stanko Pavlin pa se nam je tudi že oglasil iz svojega novega delokroga med Kitajci. Iz Bostona nam piše 1. oktobra sledeče:

Kakor vidiš, sem že na svojem mestu in 3. oktobra nastopim odgo-

82 letni starček in njegova žena sta prejela sveti krst. Na to ju je pripravila in ju poučevala naša s. Anica Miklavčič, ki starčku podpira z roko glavo. Spodaj: Stara žena, njen sin in še drugi, ki jih je s. Anica tudi pripravila za krst.

vorno delo med tukaj živečimi Kitajci, ki imajo na razpolago prostorno cerkev sv. Jakoba s krasnimi orglami. Zidali so jo Irci. Za kitajsko skupnost uporabljamo spodnjo veliko kapelo, ki je tudi lepo opremljena. Tukajšnji Kitajci govore večinoma kantonščino, torej isti dialekt kitajskega jezika, kakor ga govorimo v Hong Kongu. K maši prihaja kakih 150 Kitajcev, ki so po večini mladi ljudje. Imajo tudi pevski zbor, ki je sestavljen v glavnem iz naših bivših gojencev, tako da me večina od njih že dolgo pozna iz Kitajske. Tako sem se znašel kar med domačimi ljudmi...

Príporečilna pisma našega kitajskega provinciala kardinalu in drugim tu govore, da morem ostati tu samo eno leto, potem se pa vrniti nazaj v Hong Kong. To je tudi moja želja. Upam, da bom mogel kdaj skočiti v Toronto v Kanadi, kjer imam celo neke sorodnike. Prosim misijonske prijatelje, da malo pomolijo za to moje delo tu med kitajskimi naseljenci.“

V Hong Kongu je za čas odsotnosti Stanka Pavlina ostala sama s. ANICA MIKLAVČIČ, ki nam je tudi pisala, in sicer najprej 22. julija:

„Mogoče Vam je g. Pavlin že kaj pisal, da oddide v Hong Kong, ker ga tam potrebujejo za dušnopastirstvo med kitajskimi katoličani. Meni pa tu dela ne manjka. Govoriti o Bogu... to je moja sreča. Hodim učít krščanski nauk po družinah, kjer imajo bolnike, pa si žele sveti krst. Tako smo imeli koncec junija dva krsta, moža in njegove žene. Sveto mašo je misijonar opravil kar v njuni sobi. Pošiljam Vam tudi sliko naše bivše gojenke na Kitajskem, ki so jo po 23 letih izpustili iz ječe in se je umaknila v Hong Kong. Bila je v naši šoli v Hankowu predsednica Marijine Legije, zelo vneta, zato je pa tudi

vztrajala do konca. Kako lepe duše imamo na Kitajskem! Zadnjič sem Vam tudi omenila, da imam katehumeni Japonca, ki se pripravlja na sveti krst. Gospodje salezijanci so ga poslali meni in Pavlinu, saj oba znava japonščino, ker sva tamkaj delovala. Gospod Pavlin bi ga zelo rad krstil, preden oddide v Boston.

Te dni sem zvedela nekaj lepega z mojega nekdanjega misijona na Kitajskem: Prvič po toliko letih so praznovali Božič prav slovesno. Celo noč so prebili v cerkvi ob božični igri, ob petju božičnih pesmi, ob obredu krščenjanja 30 oseb in ob številnih obhajilih. Njih vera je trdna.“

V naslednjem pismu z dne 6. oktobra nam misijonarka sporoča pošiljko treh paketičev raznih drobnarij za misijonsko tombolo, kar vse je bila prejela v dar. Pravi, da bomo posebno veseli kitajskih jaslic, katere so ji poslali s Formoze. Prilaga tudi nekaj zanimivih fotografij, h katerim pravi:

„Ena od slik Vam kaže našo posulatino, ki je prišla sem s Formoze. Dve so napravili 5. septembra, ko smo imeli nekaj krstov. Ubogi in stari so moji prijatelji, poleg bolnih. Bila sem za botro 90 let stari slepi mamicí. 29. avgusta smo pa imeli krst tistega japonskega mladeniča; krstil ga je naš Pavlin, preden je odpotoval. Maševal je v japonščini in me tri misijonarke smo prepevale tudi v tem jeziku. Sestre so pripravile v našem zavodu prigrizek. Ta mladi Japonec pride zdaj k meni vsak teden, da se še bolj poglobi v veri in poznanju evangelija, in bo tako prihajal, dokler se ne vrne na Japonsko.“

TAJSKA

Iz treh pisem naše s. KSAVERIJE PIRC O.S.U. podajamo naslednje ves-

ti o življenju in delu te naše najstarejše misijonarke. Prvo je z dne 14. julija:

„Prav lepa hvala za pismo z dragoceno prilogo. Z operacijo mojega desnega očesa smo imeli nemajhne stoške. Hvala Bogu, vse je lepo uspelo. V nekaj dneh dobim tudi očala s plastičnimi lečami in potem bom (menda??) videla kot v mladih letih.

Na Tajskem smo v deževni dobi. Vsak dan hude nevihte in hudourni nalivi. Za prihodnji mesec grozijo velike poplave. Bangkok se pogreza že več let. Ob nalivih se ceste spreminene v hudournike. Ubogi trgovinarji! Voda udari s ceste v trgovine, uničuje ali kvari blago. Naša šola v Regina Mundi leži k sreči nekaj decimetrov višje in voda takoj odteče. Hudo pa trpita drugi dve naši šoli v Bangkoku: Mater Dei in Kularb Wattana.

Sedaj imamo na Tajskem že ves brevir preveden v tajščino. Tako ga molimo in deloma pojemo uršulinke vsak dan. Hvalite Gospoda vsi jeziki!“

V naslednjem pismu z dne 5. septembra pa s. Ksaverija Pirc med drugim piše tole:

„Dobri Bog mi je zopet podaril vid. Z lahkoto čitam najmanjši tisk in pred vsem klavirske note. Zopet imam nad 30 ur pouka na teden. Kako sem hvaležna ljubemu Bogu!

Zopet in zopet čitam v „Katoliških misijonih“, kako se misijonarji trudijo dobiti zvonove za svoje postojanke. V Bangkoku pa nimamo zvonov. Imamo le kasete s posnetki zvonjenja v opatiji Solesmes na Francoskem. To je baje najlepše zvonjenje na svetu. Na stolpiču na strehi pa imamo mogočen ojačevalec. Za velike praznike imamo krasno zvonjenje

mnogih zvonov. Kar vso mestno četrt obvladajo ti zvočni valovi. Ob navedenih nedeljah je zvonenje bolj preprosto in še preprostejše za vsakdanjo mašo ob 6. uri zjutraj. Za pogrebe je pa kar pretesljivo: udarec za udarcem... v dolgih presledkih.

Tajska praznuje 2525 letnico tiste edinstvene noči, ko je Buda prejel razsvetljenje, da se odpove svetu in živi le pogledu na nirvano... Zato imamo 4 dni šole prosto

Naša učiteljica z univerzitetno izobrazbo nas je povabila na dom svojih staršev za celodnevni obisk. Ob 6 zjutraj smo se naložili v naš avto Toyota, ki je za 12 oseb. Naše sestre in nekaj učiteljic smo ga napolnile do zadnjega prostorčka. Prvi dve uri je bila cesta še kar dobra, a poslednje tri nič boljša kot na Madagaskarju. Med rižnimi polji smo videli tu in tam skupine hišic. Ob velikem prekopu smo se ustavile. Izpod ogromnih, s slamo kritih streh so nam hiteli nasproti domači naše učiteljice. Vsi so katoličani. S ponosom so nam pokazali 120 prašičev. Po starostnih skupinah so bili razdeljeni v stajah, veliki, manjši in najmanjši pujski, vsi pod eno streho. Nekaj lesenih sten je ločilo spalnice ljudi od prašičev.

Na nekoliko zvišanih tleh pod isto streho je bila družinska soba z velikim televizorjem. Tu so nam pripravili kosilo. Trimesečni pujssek je moral dati življenje za nas. Spekli so ga na ražnu.

Družina je mnogoštevilna, otrok je kar mrgolelo. Vsi zdravi in veseli – bil je šole prost dan. Večji hodijo v šolo v Bangkok, manjši pa v misijonsko šolo sester, tik ob tej domačiji.

Bangkok z vso evropsko in ameriško kulturo – a nekaj ur izven mesta – življenje kot v kameni dobi.

Tako je treba razumeti Tajsko.“

V tretjem pismu se misijonarka zahvaljuje za misijonski dar in sporoča, da nam je poslala dobitek za misijonsko tombolo. Potem pa nadaljuje:

„Zopet prezidavamo. To pot otroško jedilnico. Treba ji je dvigniti tla vsaj za 20 cm, da ne bo poplavljena ob vsaki plohi.“

Pisala nam je tudi od tam s. FRANČIŠKA NOVAK O.S.U., ki deluje na severu Tajske v Chiengmaju. Iz njenega pisma z dne 12. avgusta podajamo tele vesti:

„Danes je 50-i rojstni dan kraljice Sirikit in velik državni praznik. Včeraj zvečer je zelo lepo govorila o svoji že 33-letni vlogi kot kraljica in mati naroda, kot ji tukaj pravijo. Hvaležno se je izrazila o svojih letih pri sestrah sv. Pavla v Bangkoku.“

Ko 13. avgusta nadaljujem s pismom, to morem, ker je šolski praznik našega zavoda Regina Coeli. Zjutraj smo šle z množico tudi budističnih učenk v stolnico za sveto mašo v procesiji z Marijinim kipom: Lepo petje, pomembna pridiga o Mariji in ostarelih, ki jim je to leto posvečeno, nato godba, tudi pristna tajska, s prireditvijo v dvorani, popoldne športne igre in že je večer.

Prevajam knjigo o duhovih, h katerim se zatekajo gorski ljudje iz plemena Hmong, dolgo in težko delo, zlasti ker pride vedno kaj vmes. V tajščino bi mi ne bilo mogoče prevajati, ker tega tako kompliciranega vzhodnega jezika še daleč dosti ne obvladam, dasi bom letos že 35. leto v delu. Ko pripravljam pouk zgodovine odrešenja za vse večje učenke, vedno prosim katoliško učiteljico za pomoč, da skupaj popraviva sestavke, preden gredo v tiskarno. Angleščino že malo bolje obvladam, pa tudi ne perfektno. Pri delu človek zaznava svoje omejitve in nepopolnosti. Slo-

vensščino imam še vedno rada, vsak dan zmolim vsaj rožni venec v materinščini in tudi kaj slovenskega preberem.

Božja Previdnost ni hotela vojaške zmage na otokih, ki so Argentinci tako dragi. Tudi tu, na naši vzhodni meji, se kar ne more pomiriti. Vsaka stran vleče na svojo plat. Uboga Kampuča, Laos in Vietnam, z železno velesilo za hrbtno. Tajska se drži svojih štirih „Asian“ prijateljev: Malazije, Singapura, Indonezije in Filipinov, pa se tudi v vsem ne strinjajo. Gospodarski in drugi problemi pritiskajo.

Za kraljevo družino, posebno za kralja te dni veliko molimo. Prosili so šole, naj molijo; one, ki niso budistične, naj molijo po svoje — je naglasilo prosvetno ministrstvo.“

INDONEZIJA

Od tu nam piše sosestra obeh naših tajskih misijonark, s. DEODATA HOČEVAR O.S.U., ki se nam iz Bandunga oglašča s pismom 23. julija, v katerem nam pošilja razpravo o Indoneziji in verskem življenju v njej, katero upamo objaviti v prihodnjem letniku „KM“. V spremnem pismu pa tudi tole poroča:

„Danes muslimani praznujejo Idulfitri, njihov največji praznik in konec posta. Imamo dva dni prosto, se pravi, da vsa dežela, šole, uradi, trgovine počivajo. Ta dva dni sem porabila, da Vam podam kaj več o mojem novem misijonu tu v Bandungu, za kar ste bili prosili. Oprostite, da ste moral precej časa čakati! V šoli sem zelo zaposlena in ni veliko prostega časa.“

Muslimanska mošeja je poleg naše šole. Od 21. do 23. julija so muslimani vso noč praznovali. Da bi le v resnici iskali Boga in skušali izpolnjevati vsak svojo dolžnost!“

PRED VSTOPOM V JUBILEJNO LETO

Zaključujemo ta letnik „Katoliških misijonov“. Vsem naročnikom, ki so listu kljub visoki naročnini ostali zvesti, se za to sodelovanje in vzdrževanje lista prav lepo zahvaljujemo!

S prihodnjo številko „Katoliški misijoni“ stopijo v 60. leto svojega obstoja. Pojavili so se namreč prvič med Slovenci oktobra 1923. leta. Tedaj so izhajali od oktobra do oktobra vsakega leta. Tako je v domovini izšlo enainvajset letnikov. Za Misijonsko nedeljo oktobra 1944 je pa tamkaj izšla zadnja številka. Na zadnji strani te številke je sicer uredništvo obljubljalo, da bo prihodnji letnik še bolj zadovoljil naročnike, a v tistih razmerah, ko se je tudi nemški rajh bližal razsulu, lista ni bilo več mogoče izdajati. Maja 1945 so šli „Katoliški misijoni“ z svojim urednikom v begunstvo.

A list je bil trdoživ. Izhajal je, sicer le kot razmnoženina, v begunskih taboriščih in v Rimu. A živel je in preživel težke begunske čase. Koncem leta 1945 je šel list s svojim urednikom v izseljenstvo v Argentino.

Za mesec maj 1948 pa so „Katoliški misijoni“ doživeli svoje vstajenje. Začeli so spet izhajati tiskani. Od tedaj naprej že 35 let zvesto obiskujejo slovenske misijonske prijatelje po vsem zamejstvu in izseljenstvu, samo v domovino sme nekaj malega izvodov le skrivoma.

Za tridesetletnico izhajanja lista je spominski članek napisal zdaj pokojni škof Gregorij Rožman, v izseljenstvu tudi on, v Clevelandu.

Začetnik KM in njih prvi urednik, tedaj še živeči, zdaj pokojni lazarist Andrej Tumpelj je v uvodniku prve številke tridesetega letnika zapisal ob koncu tele besede:

„Vesel sem, da sem doživel tridesetletnico „Katoliških misijonov“. Že njihovega rojstva sem se veselil, kako se ne bi njih tridesetletnega obstanka v teh burnih časih, zlasti zadnjega desetletja. Oni dan mi je naš gospod Lovro (Sedej, op. ur.) žalostno tožil: „Toliko lepih načrtov smo imeli, tako lepo se je marsikaj začelo, a danes je vse uničeno...!“ Tudi mene boli, ko gledam toliko razvalin. A saj ni vse uničeno! Že „Katoliški misijoni“ so dokaz. Potem ko so preživali svojo mladost v Sloveniji, so se sedaj podali v veliki svet, da so tam povsod glasnik našega velikega poslanstva. Pozdravljam „Katoliške misijone“, vse njih sodelavce, bralce in prijatelje! In že sedaj voščim vse najboljše za njih — petdesetletnico, ki jo bom pač doživljal iz večnosti.“

Da, v večnosti je začetnik KM res doživel ne le petdesetletnico, ampak tudi šestdesetletnico. In če Bog da, bo doživel tudi sedemdesetletnico, naj bo tu v tujini ali pa v katerikoli obliki v domovini.

Pri pojavu KM med slovenskim narodom, tako v preteklosti kot v sedanjosti, imate slovenski misijonarji, ki v list pišete in pošiljate slike, glavno zaslugo. Za misijonarji pa ste bistveno zaslužni tudi vsi poverjeniki in naročniki, ki list gmotno vzdržujete. Kaj bi pomagalo, če bi nam naši misijonarji še tako lepo pisali, mi pa tega ne bi mogli objavljati... Zahvaljeni i eni i drugi!

„Katoliški misijoni“ vas ob vstopu v jubilejno leto šestdesetletnice v imenu božjega kraljestva na zemlji, za katerega delajo, prosijo, da ostanete zvesti sodelavci in vzdrževalci še naprej! Bog Vam bo povrnil!

Vsi rojaki v Argentini, posebno vsi bralci „Katoliških misijonov“, prijatelji slovenskih misijonarjev, se enkrat na leto, okrog praznika Razglašanja Gospodovega, zberemo, zadnja leta v Baragovem misijonišču v Slovenski vasi, da z združenimi močmi pomagamo slovenskim misijonarjem in misijonarkam.

32. MISIJONSKA VELETOMBOLA

bo letos

V NEDELJO, 9. JANUARJA 1983 OB 18. URI.

Pred tombolo ob 17. sveta maša za vse slovenske misijonske delavce.

Tudi letos bodo posebnost misijonske tombole v pomoč našim misijonarjem

ŠTEVILNI LEPI IN DRAGOCENI MISIJONSKI DOBITKI,

ki nam jih v izredno velikem številu iz hvaležnosti za naše sodelovanje pošiljajo naši delavci na misijonskem polju.

EDINSTVENA PRILIKA, DA Z ZDRUŽENIMI MOČMI LEPO OBDARIMO NAŠE PIONIRJE!

ROJAKI! PRIJATELJI SLOVENSkih MISIJONARJEV!

SODELUJTE! PRIDITE!

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD KM ZA VSE

Argentina, v pesih: N. N., Slovenska vas, 60.000; N. N., Slovenska vas, 1.000.000; dr. Tilda Eiletz, 200.000.

Venezuela, v bolivarjih (po Cirilu Bartolu): Majer Aleksander, 400; Ilija Lovrenc, 200; Bartol Ciril, 200; Sodja Maks, 100.

ZDA: Niko Tomc, 20 dol.; Veri Tome, 20 dolarjev.

Kanada: Jože Kmetič, 400 kan. dolarjev.

Avstrija: Župnik Vinko Zaletel, 400 dolarjev.

Francija, v francoskih frankih: Terezija Balazič, za lačne otroke, 200; Maučec Marija, za iste, 100; N. N., Tucquegnieux, za gobavce, 1.000; s. Cirila Prebil, iz prodaje razglednic, dar Jankoviča, 450.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za zvonove v Vangaindrano: ob krstu Marjance Mustar, Jurij in Lucija, 32 dol.; Opekovi, 2,500.000 pesov; N. N., San Justo, 120.000 pesov; ob krstu Ane Lucije Anavi, Marinovi, 700.000 pesov; ga. Zakrajšek, San Justo, 600.000 pesov; Aljančič Francka, v spomin Marije Margo, 100.000 pesov.

Za o. Jožeta Cukala SJ: dr. Vladimir Pezdirc, 20 dol.

Za o. Lovra Tomažina SJ in njegovo cerkev: Pahor Justina, 100.000 pesov.

ZA MISIJONE

Antonio Ise, Buenos Aires, 150.000 pesov.

TISKOVNI SKLAD KM

Ana Gaber, ZDA, 10 dolarjev; Alojzij Šonc, Argentina, 100.000 pesov.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska "Editorial Baraga del Centro Misional Baraga", Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Nročnina v letu 1982 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 25 dolarjev!). Letalsko pošiljanje 20 dolarjev več!

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.

ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Jeretina Janez C.M., 3470 Boul. Saint-Joseph, Montreal, Que. H1X 1W6; Za Winnipeg in okolico: rev. Letonja C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg, Mon. R3B 0J3.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3

Francija: s. Cecilija Prebil, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07

Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.

Avstrija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Misijnar Cukale z indijskima sestrama pred kipom luške Marije

Registro de Prop. Int. No. 169017
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467
Buenos Aires

Correo
Argentino
Suc. 37

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 5612